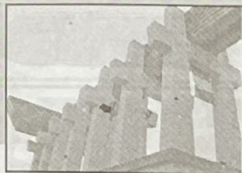


"Suntem bucuroşi că acest proiect pleacă din iniţiativa unui mare duhovnic al neamului românesc, pătimitor al Aiudului, Părintele Iustin Pârvu, şi sub înalta binecuvântare a unui Înalt Ierarh al Bisericii Româneşti, ÎPS Andrei Andreicuţ, precum şi cu susţinerea publică a unui reprezentant al societăţii civile, actorul şi regizorul Dan Puric" (din **„Comunicatul către ţară" al F.R.F.D.P.L.A. din 21 august 2009 privitor la Proiectul Aiud).**

credinţă
iubire
speranţă

PUNCTE CARDINALE

ANUL XIX
Nr. 9/225
SEPTEMBRIE 2009
16 PAG. – 3 lei

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CRESTINĂ

Circulaţie în afara României: AUSTRIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ELVEŢIA, SUEDIA, SPANIA, CANADA, STATELE UNITE, AUSTRALIA

COMPLEXUL MEMORIAL DE LA RÎPA ROBILOR DIN AIUD

De la 21 august...

Iată că „semnele de împăcare" la care mă referisem interogativ în numărul trecut (august 2009, p. 2) s-au concretizat, vineri 21 august, într-un Comunicat ce poartă antetul Federaţiei Române a Foştilor Deţinuţi Politici şi Luptători Anticomunişti (F.R.F.D.P.L.A.) şi un număr de zece semnături, printre care cele ale părintelui arhimandrit Iustin Pârvu, actorului şi regizorului Dan Puric, doctorului Pavel Chirilă, inginerului dr. Constantin Iulian (preşedintele Federaţiei) şi inginerului Gheorghe Jijie (secretarul Federaţiei).

Citez de pe blogul d-lui Claudiu Târziu (http://c-tarziu.blogspot.com/): "În urma întîlnirilor din ultima vreme dintre foştii deţinuţi politic, părintele Iustin Pârvu, stareţul Mănăstirii Petru Vodă (Neamţ), dr. Pavel Chirilă, Dan Puric şi ing. Corneliu Marcu, FRFDPLA a emis un comunicat în care precizează că semnatarii sînt de acord ca Memorialul de la Aiud să conţină, pe lîngă mănăstire, şi un centru de martirologie. În felul acesta, se pune punct polemicilor cu privire la ce trebuie să se construiască la Aiud, întreţinute pe anumite bloguri pretins ortodoxe. De asemenea, toate intrigile, care au urmărit să-i pună unul împotriva altuia pe aceşti bărbaţi vrednici ai Bisericii, sînt spulberate".

Comunicatul precizează: *"Suntem bucuroşi că acest proiect pleacă din iniţiativa unui mare duhovnic al neamului românesc, pătimitor al Aiudului, Părintele Iustin Pârvu, şi sub înalta binecuvântare a unui Înalt Ierarh al Bisericii Româneşti, ÎPS Andrei Andreicuţ, precum şi cu susţinerea publică a unui reprezentant al societăţii civile, actorul şi regizorul Dan Puric"*.

Din facsimilul documentului olograf, se vede că precizarea din final, privitoare la posibilele răstălmăciri diversioniste din presă sau de pe internet, este adăugată şi semnată de însuşi părintele Iustin.

Lucrurile par să fi intrat, cel puţin la nivelul de sus, pe bunul făgaş al Ortodoxiei cuminecătoare şi împreună-lucrătoare. Să nu ne amăgim însă că sabotorii de serviciu ai oricărei bune înţelegeri se vor consola prea lesne cu noua situaţie. Sau, altfel spus, să nu ne grăbim să spunem "hop" înainte de-a fi trecut puntea de-a binelea. Se vor mai trage, probabil, destule sfori. De altfel, pe blogurile învrăjbitorilor de profesie s-a declanşat deja un adevărat *delirium tremens*, cu aceleaşi insinuări şi ameninţări ieftine, de tip securistic sau inchizitorial, dar cu un plus – psihanalizabil – de incoerenţă logico-gramaticală. Leit-motivul este: "Cînd pisica nu-i acasă, joacă puricii pe masă". "Puricii" ştim cine sînt. Nu se înţelege cine e "pisica"... **(R. C.)**

Reproducem alăturat documentul (atît în formă dactilografiată, cît şi în formă olografă), aşteptînd reacţiile cititorilor şi punîndu-ne bune nădejdi în triumful final al adevărului (care prea mult "a umblat cu capul spart", cum se spune).

FEDERAŢIA ROMÂNĂ A FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ŞI LUPTĂTORI ANTICOMUNIŞTI

COMUNICAT CĂTRE ŢARĂ

Semnează:
1. Preşedinte Ing. Dr. Constantin Iulian
2. Secretar Ing. Gheorghe Jijie
3. Membru: Ion Popescu
4. Membru: Dan Puric
5. Arhimandrit Iustin Pârvu
6. Membru: [illegible]
7. Membru: Radu Popescu
8. Membru: Corneliu Marcu
9. Membru: Dr. Pavel Chirilă
10. Membru: [illegible]

FEDERAŢIA ROMÂNĂ A FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ŞI LUPTĂTORI ANTICOMUNIŞTI

COMUNICAT CĂTRE ŢARĂ

... la 14 septembrie

Acest pas important spre armonia în duh creştin a principalilor factori implicaţi în Proiectul Aiud – liderii foştilor deţinuţi politici (ing. dr. Constantin Iulian şi ing. Gheorghe Jijie), părintele Iustin Pârvu (iniţiatorul schitului şi mănăstirii), dr. Pavel Chirilă (iniţiatorul centrului de martirologie), maestrul Dan Puric (principalul sprijinitor al proiectului din sînul laicatului mai tînăr) – credem că s-ar fi cuvenit consolidat cu apropiatul prilej al reunirii anuale de la Aiud, de Ziua Sfintei Cruci (14 septembrie).

Ar fi fost de o însemnătate decisivă ca anul acesta, la cinstirea martirilor de la Rîpa Robilor, să se afle de faţă, să oficieze şi să se adreseze direct asistenţei cei doi ierarhi ai locului: **Î.P.S. Bartolomeu Valeriu Anania** (Mitropolitul de la Cluj, fost deţinut politic la Aiud şi cel care a sfinţit din proprie iniţiativă, în 14 septembrie 2000, mausoleul ca biserică*) şi **Î.P.S. Andrei Andreicuţ** (Arhiepiscopul de la Alba Iulia, care a dat binecuvîntarea viitorului complex memorial şi a pus deja, chiar în vara acestui an, piatra de temelie a mănăstirii).

Sigur că la Aiud ar fi fost ideal să poată fi prezenţi toţi semnata-rii "Comunicatului către ţară", în frunte cu marele duhovnic şi mărturisitor Iustin Pârvu, dar nimic nu poate suplini prezenţa **arhierească**, în măsură să garanteze oficial şi paternal buna întemeiere şi rînduială a năzuitului complex memorial, a cărui perspectivă este aceea de a deveni cel mai de seamă loc de pelerinaj naţional.

Şi s-ar mai fi cuvenit ca, pe lîngă oficialităţile bisericeşti, să se simtă, pentru prima oară, şi implicarea oficialităţilor laice centrale, în speţă a ministrului Culturii, Cultelor şi Patrimoniului Naţional, d-l Theodor Paleologu, fiul regretatului Alexandru Paleologu (la rîndul său fost deţinut politic, trecut şi pe la Aiud), cît şi a consilierului prezidenţial pe probleme religioase, d-l Bogdan Tătaru-Cazaban (dacă tot şi-a asumat instituţia prezidenţială condamnarea publică a comunismului).

Un asemenea context participativ ar fi fost deopotrivă plăcut lui Dumnezeu şi oamenilor, viilor şi morţilor (căci pînă la urmă de cuviincioasa cinstire a acestora din urmă este vorba, iar nu de interese sau satisfacţii "lumeşti"). Aiudul trebuie scos, o dată pentru totdeauna, din marginalitatea rîcilor de "gaşcă". Numai atunci va fi perceput de lumea largă ca un simbol naţional.

Să nădăjduim că Dumnezeu ne va lumina şi ne va uni într-un duh, punînd neclătinată "piatră de temelie" complexului memorial chiar în sufletele noastre. **(P. C.)**

* "Iată, am venit să sfinţesc acest prestol realizat prin grija deosebită a Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din Sibiu. [...] Şi am făcut sfinţirea după ritualul întreg, socotind că este bine ca această masă să nu fie doar un simbol, un jertfelnic pe care să se oficieze doar parastase, ci, cel puţin din cînd în cînd, să se săvîrşească pe ea şi Sfînta Liturghie. Pentru aceasta este nevoie de o sfinţire specială. În piciorul Sfintei Mese am aşezat Sfinte Moaşte ale unui martir – în acest loc al martirajului – şi documentul care s-a citit în faţa fraţilor voastre, şi care rămîne aici, sub pecete, atît cît va dura acest jertfelnic şi cît va dura acest monument. [...] În numele lui Dumnezeu şi în numele morţilor noştri, vă mulţumesc tuturor celor ce aţi jertfit şi aţi ridicat acest monument memorial, celor ce aţi zidit acest jertfelnic pe care astăzi s-a săvîrşit, pentru întîia oară, Sfînta Liturghie a Sfîntului Ioan Gură de Aur".

BLESTEMUL AIUDULUI



Aiudule, Aiudule,
Temniță cruntă,
Fă-te, zăludule,
Piatră măruntă!
(Radu Gyr)

Le suntem recunoscători tuturor celor ce, sfidând minciuna, calomnia și intriga, s-au solidarizat împotriva diversiunii create pentru acapararea jertfei noastre și abandonarea proiectului comun de a se ridica **Memorialul Aiud** (pe lângă mausoleu, mănăstire și centru de martirologie) chiar pe locul schingiuirilor și martirajului anticomunist.

Având în vedere că filele calendarului nostru se împuținează, ca ultimă dorință testamentară a celor mulți (dar dintre care puțini am mai rămas), dorim să lăsăm posterității o Mănăstire și un Centru Martirologic, ca bastion de veghe și de mărturie a luptelor și suferințelor acestui popor creștin pentru credință și libertate. Cei care avem cu precădere și dreptul, dar și datoria de a vorbi suntem noi, foștii deținuți politici, împreună cu duhovnicul neamului întruchipat în persoanna Parintelui Iustin Pârvu, un atlet de 91 de ani și cu 16 ani de detenție sub comuniști, fără mușchi, dar înarmat cu forța harului, și care mărturisește cu iubire adevărul: «Viața martirilor anticomuniști se face cunoscută prin toată conduita lor. Ei au dovedit că din frageda lor tinerețe s-au jertfit pentru adevărul acesta ortodox, fiind un îndemn pentru noi, cei de astăzi, să urmăm nevoințelor și martirajului lor, aducând lumina și sfintenia lor, și să ne închinam lor ca unor sfinți care se roagă pentru noi».

Tânără voce consacrată a conștiinței neamului, fiu duhovnicesc al părintelui Iustin, regizorul și actorul Dan Puric, din iubire pentru cruce și adevăr, și-a declarat încă din capul locului susținerea publică a acestui proiect. Punându-și în joc cariera și situația socială, spunând adevărul prin viu grai, prin scris și prin arta sa, care l-a făcut celebru, a adunat bănuț cu bănuț (și nu mă îndoiesc că va continua să o facă cu același devotament) pentru realizarea acestui proiect comun al celor ce se întâlnesc în duhul dragostei de Biserică, neam și libertate. Pentru inițiativa lui și pentru curajul de a spune lucrurilor pe nume, a fost jignit și lezat într-un mod strigător la cer. Noi, cei care am fost educați să întindem și celălalt obraz, tocmai pentru aceasta îl respectăm și suntem solidari întru totul cu Dan Puric. Am pornit solidari și solidari trebuie să rămânem, împotriva tuturor anomaliilor, a războiului româno-român, a urii patologice care ne guvernează, ca urmare a celor 45 de ani de satanizare bolșevică.

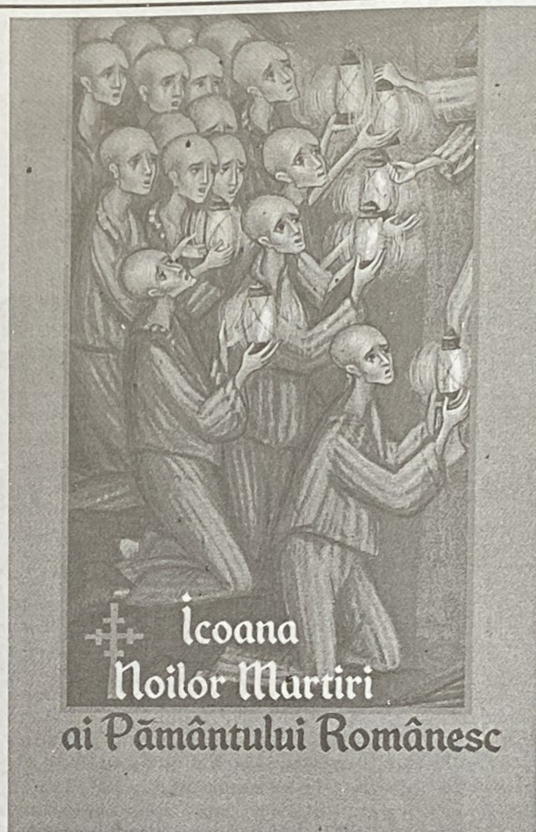
Unii strâng semnături pentru Ziua Bărbatului sau pentru monumentul păsării victimă a gripei aviare, alții ne impun un monument al Holocaustului de milioane de euro, dar nouă, pătimitorilor, ocultele vor să ne astupe gura. Martirii noștri trebuie sa dispară din conștiința istorică a națiunii ! «Cei mai multi au plecat – lumini din Lumina care le-a sfințit răstignirile. Rostul jertfei lor a fost eliberarea noastră în adevăr. De aceea se cuvine să scoatem lumina pătimirii lor de sub obroc și să o punem sfeșnic, să lumineze neamul românesc» (din albumul *Icoana Noilor Martiri ai Pământului Românesc*, scos de Sf. Mănăstire Diaconești).

Acest proiect de zidire a unei Sfinte Mănăstiri și a unui Centru de Martirologie în cadrul ei, spre slujirea adevărului, proiect atât de scump nouă, celor trecuți prin iad, a stârnit reacția dușmănoasă a tuturor celor care, slujindu-l pe mamona, vor să convingă naivii ca L-ar sluji pe Dumnezeu. Nu trebuie să surprindă faptul că el nu-i pe placul unei părți a ierarhiei BOR (care, în numele «corectitudinii politice», iar nu al lui Hristos, păstrează tăcerea asupra martirajului din închisori, uitând că sfinții nu au culoare politică), nici pe placul celor de la putere și, desigur, nici pe placul resturilor omnipotentei și mereu prezentei Securități. Analfabeții culturii, maneliștii naționalismului și ai politichiei de scandal, care învârt dragostea de Biserică și Țara precum porcul dovleacul, ridică la rangul de virtute cele mai abjecte metode, de cea mai evidentă origine securistă. O pleavă pestriță care, prin minciună și șantaj, au dezlănțuit Apocalipsa împotriva unui vinovat fără vină, a unui Iov al zilelor noastre, dar și împotriva principiilor noastre sfinte, pentru care ne-am jertfit viața, familiile și viitorul în gulagurile comuniste. Blestemul Aiudului ne urmărește parcă! Nonagenari, octogenari, septuagenari, strângeți rândurile!

Sub paravanul unui așa-numit Centru al Rezistenței Anticomuniste, acești adversari care vorbesc în numele nostru vor să treacă la argumente mai contondente. Ca pe timpuri, «apărarea patriotică» adusă în camioane/autobuze va fi dezlănțuită împotriva noastră. Nu le ajunge tributul pe care l-am plătit. Bătrâni, bolnavi, ologi, schilozi, purtând pe trupurile voastre tarele «beneficiilor» comuniste, mobilizați-vă cu «mintea cea de pe urmă»! Veniți la Râpa Robilor pentru a ne apăra ca în trecut libertatea!

Pe 14 septembrie se pare că ne așteaptă la Aiud frații Roncea, cu gașca lor de mardeiași. Ei, care nu au făcut o zi de pușcărie și n-au înfăptuit nimic nobil, sunt cei care vorbesc acum fără rușine în numele nostru și care vor cu orice preț ca acest proiect să ajungă fie pe apa sâmbetei, fie în mâinile celor care-l pot deturna de la adevărata lui semnificație. N-avem voie să lăsăm să se întâmple așa ceva!

Fost deținut politic
J. V. IAMANDI



MĂNĂSTIREA DIACONEȘTI: *CUM SE CINSTESC MARTIRII*

În timp ce noi ne înfruntăm steril în presă și pe bloguri oferind lumii largi imaginea stînjenitoare a unei Ortodoxii românești dezbinate în sine, primitive și clevetitoare, incapabile și să-și unească într-un duh viii, și să-și cinstească în mod cuviincios morții, prefăcînd zestrea de sfințenie a neamului într-o răfuială între "găști" și într-o miză a trufiilor ulcerate, iată că obștea Sfintei Mănăstiri Diaconești (jud. Bacău) continuă să lucreze cu har, temeinicie și discreție la adevărata cinstire și înviere publică a memoriei martirilor de la Aiud și din toate temnițele comuniste din România.

După ce în anii anteriori, în afară de alte realizări mai mărunte, a îngrijit exemplar două volume de memorii ale lui Ioan Ianolide și unul al părintelui Gheorghe Calciu, iar în toamna trecută a scos splendidul album-documentar fotografic *Fericiți cei prigoniți. Martiri ai temnițelor românești*, obștea de la Diaconești ne oferă în vara aceasta, în excepționale condiții grafice, albumul iconografic *Icoana Noilor Martiri ai Pămîntului Românesc* (alcătuit din detalii mărite ale icoanei și din extrase corelative din memorialistica și poezia închisorilor). Marea icoană care dă titlul albumului a fost realizată, în decurs de mai mulți ani, în atelierul de pictură al mănăstirii, iar vrednicul de pomenire părinte Gheorghe Calciu (1925-2006), care a avut cu Diaconeștiul o relație sufletească și duhovnicească aparte, mai ales în ultimul său an de viață pămîntească, n-a închis ochii fără bucuria de a contempla îndelung viitoarea icoană în stadiu de schiță, vorbind cu emoție pe marginea ei, atît cu maicile, cît și cu părintele duhovnic Amfilohie.

Îmbinare unică de har, meșteșug și evlavie dreptmăritoare, Icoana Noilor Martiri concepută și pictată la Diaconești este, fără nici o îndoială, cea mai importantă și mai desăvîrșită realizare artistic-religioasă din plastica românească a ultimelor decenii.

Ea rămîne, pe de altă parte, o pildă impresionantă de cinstire ortodoxă a trecutului nostru recent, iar în fața acestui adevărat monument iconic al rîvnei mărturisitoare eu unul simt nevoia să mă smeresc admirativ și să-mi cer public iertare pentru puțina mea vrednicie și pentru neînțeleapta risipă în cuvinte acolo unde singure faptele s-ar cuveni să fie măsură.

Lucrarea Diaconeștilor, în ansamblul ei, nu-i doar un ales dar duhovnicesc sau artistic, dar și *o mare lecție* pentru noi toți, un apel tăcut la o învrednicire cu care am rămas datori și în lipsa căreia nimic nu se leagă și nu rodește.

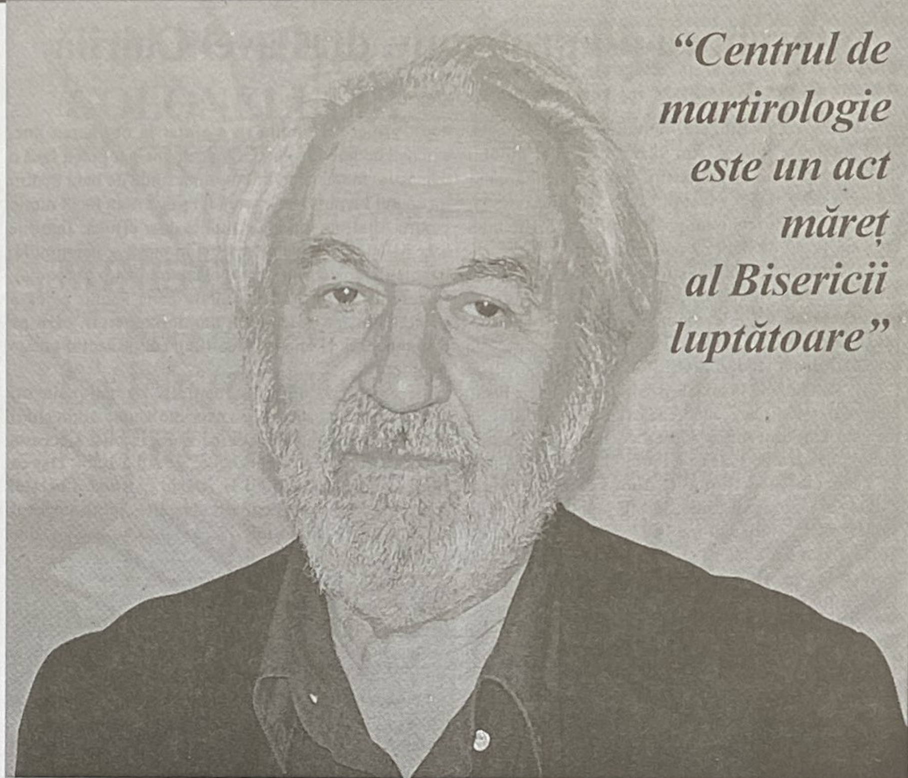
Mă rog lui Dumnezeu și Sfintei Sale Maici, ca și Sfinților noștri mai vechi sau mai noi, să ne unească pe toți în duhul veghetor și lucrător al Diaconeștilor. Din ceasul acesta, întorc spatele vrajbei și îi las "căpușele Ortodoxiei" – care și cîte or fi ele de fapt – judecății lui Dumnezeu și a Sfinților Neamului, mijlocitori în strălumina de Sus ca pămîntul să ne mai rabde și Cerul să ne mai rămînă deschis.

Lăudat să fie Dumnezeu, în toate și pentru toate!

Răzvan CODRESCU

Interviu cu d-l prof. univ. dr. Pavel Chirilă despre "PROIECTUL AIUD" și cercetarea martirologică

În jurul „Proiectului Aiud" s-a iscat, mai ales în ultimele luni, o mare dezbatere, pe alocuri foarte contondentă, în lumea ortodoxă. Discuție care s-a lăsat cu supărări între personalități a căror împreună-lucrare este altminteri foarte importantă pentru reușita proiectului. D-l dr. Pavel Chirilă, președintele Asociației „Christiana", ctitor de biserici și mănăstiri, fondatorul primului spital creștin de la noi de după revoluție și al unui hospice *lîngă București (com. Voluntari), om implicat puternic în viața Bisericii și a Cetății, este unul dintre susținătorii la vârf ai „Proiectului Aiud". Cunoaște bine toate etapele de până acum ale acestuia, dar a evitat să se amestece în polemică. Astăzi consideră că este obligatoriu să-și spună punctul de vedere, pentru a risipi confuzia și a încerca o împăcare între frați. (Cl. T.)*



"Centrul de martirologie este un act măreț al Bisericii luptătoare"

Domnule profesor, dvs. ați avut ideea ca în viitoarea mănăstire de la Aiud să se întemeieze și un centru de studii martirologice. Le-ați propus-o Părintelui Iustin Pârvu, de a cărui personalitate duhovnicească v-ați declarat impresionat, și Părintelui Augustin, duhovnicul schitului de la Râpa Robilor. Ce v-a împins să faceți această propunere?

Am avut o parte din membrii familiei deținuți politici și, în plus, predau la Facultatea de Teologie un curs de Medicină pastorală. Temele acestui curs, asupra cărora m-am aplecat ani de zile, m-au convins să acord o atenție și o preocupare maximă *martirologiei*: schingiuirile sfinților, curajul în fața morții, probarea și depășirea limitelor anatomice și psihologice ale ființei umane, suferința și excluziunea socială – asumate pentru Hristos, capacitatea de a dizolva toate valorile prezentului în numele unei vieți viitoare cu Hristos, ș.a.

Cum vă susțineți ideea?

Biserica este zidită pe sângele martirilor – fără a căror prezență fizică (în Sf. Antimis) nici nu putem face Sf. Liturghie.

În al doilea rând, secolul XX a dat, cred, mai mulți martiri decât primele trei secole. Este absolut obligatoriu să-i descoperim și să-i cunoaștem, să nu lăsăm pământul și oamenii trecători – fie ei ai Bisericii sau nu – să-i îngroape și să-i uite.

În al treilea rând, de martirii noștri, ai creștinilor, trebuie să ne ocupăm noi, creștinii, căci numai noi le cunoaștem definiția, și, prin Sf. Euharistie, avem același sânge și părtășie cu ei.

Ce își propune, în opinia dvs., acest centru de studii martirologice? Ce urmează a fi el, în fond?

În opinia mea, martirologia, ca știință, se ocupă cu studierea *persoanelor umane martiri*, adică a acelor morți pentru Hristos care răspund criteriilor de definire a martirilor în Biserica creștină. În credința noastră, mântuirea este *personală, în Biserică (în comuniune)*. De aceea centrul epistemologic și eclezial al martirologiei este persoana umană și nu grupările sociale, politice, armate, ideologice, partinice etc.

Vreți să fiți mai explicit?

Vreau să spun că, după părerea mea, nu există liberali-martiri, țărăniști-martiri, democrați-martiri... *Există martiri pe numele lor*.. Moartea este o taină mare. În momentul când omul trece prin ea, multe din valorile acestei lumi pălesc, rămân în urmă și devin neesențiale pentru mântuire. Foștii deținuți politici *care au rămas drepți până la sfârșit și au fost în pragul morții înțeleg aceasta.*

Centrul de studii martirologice, așa cum îl am eu în minte, este o lucrare sfântă de Teologie socială, este *un act eclesial măreț al Bisericii luptătoare*, care aduce slavă Bisericii triumfătoare. Nu aduce și nu trebuie să aducă nici răzbunare, dar nici indiferența față de toți morții de la Aiud și de toate jertfele umane care au fost acolo. Creștin fiind, nu mă interesează decât numele mic, de botez, al martirului, pentru a-l putea pomeni la rugăciune. Nu mă interesează numele torționarului sau delatorului, ci cel mult fapta lui, pentru a nu se repeta în generațiile următoare.

Centrul de martirologie a speriat destulă lume înainte să se știe în ce va consta...

Vor fi câteva camere pentru cercetătorii interesați, un muzeu, o bibliotecă pentru câteva mii de volume și documente în domeniu, un laborator de imagistică și audio pentru înregistrarea documentară a mărturiilor, săpăturilor, documentelor inedite, gropilor comune etc., un osuar.

De ce a trezit acest proiect atâta scandal în lumea monahilor și mirenilor ortodocși?

Întrebați-i pe scandalgii – monahi sau mireni! Aceștia sunt scandalagiii văzuți. Există, sunt convins, și niște scandalagii nevăzuți, probabil fiii, rudele sau legăturile de sânge ale foștilor torționari, comandanți de închisori, instrumentele represiunii etc., care lucrează prin scandalagii văzuți. Lor, însă, nu trebuie să le fie frică, ci să aibă încredere în creștini. Creștinii se roagă mult pentru vrăjmașii lor. Există multe dovezi în Pateric care arată cum vrăjmașii lui Hristos i-au trimis pe creștini în Rai, și uneori creștinii au ajuns aici chiar „la braț" sau „de gât" cu vrăjmașii lor. Petre Țuțea spunea că religia creștină este singura care poruncește iubirea vrăjmașilor. De aceea este ultima mare religie a lumii, căci o religie superioară iubirii vrăjmașului nu poate exista.

Există persoane, unele chiar printre foștii deținuți politici, care zic că e mai bine să nu se facă un centru de martirologie la Aiud, căci va fi deturnat de către vrăjmașii Bisericii. Dvs. ce părere aveți despre aceste temeri?

Îndoiala, frica și incertitudinea nu aparțin Bisericii lui Hristos. Cei care se clatină în cele văzute ale Bisericii se clatină și în cele dinlăuntru ale lor. Sufletul lor e clătinat și îndoielnic. Dacă ar fi gândit așa primii creștini ai Bisericii, n-am mai fi avut azi temelii bimilenare. Cei care se îndoiesc de acest proiect sunt *unii dintre cei care nu vor să se facă.* Trebuie să ne ferim de ei.

Vă pun o întrebare delicată. Ce părere aveți despre poziția Părintelui Iustin și atitudinea unor monahi de la Petru Vodă față de acest proiect?

Nu e delicată deloc. Pentru suferința de la Aiud și pentru autoritatea duhovnicească a Părintelui Iustin trebuie să-i sărutăm mâna și să-i apărăm reputația de care se bucură în popor. Eu, personal, nu înțeleg însă câteva lucruri care „pleacă din Petru Vodă". Să le luăm pe rând.

În urmă cu câțiva ani, când am lansat ideea unui centru de studii martirologice, i-am împărtășit-o Părintelui Iustin. A fost întrutotul de acord, chiar s-a bucurat că cercetarea martirilor ar fi sub autoritatea onestă a creștinilor, călugărilor, ierarhilor. Ulterior (vezi ziarul *Ziua*, nr. 4534, de joi 14 mai 2009) părintele și-a schimbat opțiunea, afirmându-și răspicat părerea că centrul de studii martirologice este... „un centru cultural" și că trebuie îndepărtat din mănăstire. În urmă cu câteva luni, un părinte de la Petru Vodă a întocmit o temă de arhitectură și a exclus din ea complet centrul de studii martirologice. I-am telefonat să-i cer explicații. Mi-a răspuns că a proiectat „un arhondaric mai mare, ca să aibă loc acolo și cercetătorii"...

Cum interpretați aceste oscilații contradictorii?

Nu pot să le interpretez. Poate că Părintele Iustin, prin această opoziție, fiind un duhovnic renumit, vede sau simte ceva ce nu sunt eu în stare să percep acum. Dar există câteva argumente logice, singurele la care eu am acces, care mă determină să militez în continuare pentru centrul de studii martirologice. Știu că intenția mea și a celor care promovează studiul martirilor la Aiud este sinceră și nu urmărește decât cinstirea martirilor și întărirea Bisericii. Din acest punct de vedere, nu greșim față de nimeni și credem că și noi facem voia lui Dumnezeu. Argumentul că în mănăstire trebuie să fie doar liturghie, și nu implicarea mirenilor, nu stă în picioare, din mai multe motive. Cercetarea martirilor poate fi făcută exclusiv cu monahi, dacă sunt buni *specialiști* și dacă nu au sentimente

(continuare în pag. 4)

Interviu cu d-l prof. univ. dr. Pavel Chirilă

(urmare din pag. 3)

persistente de respingere, neîncredere şi angoasă când întâlnesc mireni. Am văzut însă că şi mirenii sunt primiţi bine în mănăstiri, mai cu seamă când donează ceva. Deci excepţii pot fi. În plus, există, sunt convins, mireni buni profesionişti şi foarte buni creştini, la fel de buni ca unii călugări.

Întâlnim în mănăstirile ortodoxe ascultări diverse: ţesut covoare, pulovere, făcut şindrilă, prelucrare de lemn, crescut nutrii, vaci, oi multe, prăşit porumb etc. Cu ce or fi mai duhovniceşti aceste ascultări decât studiul martirilor, nu înţeleg.

Am întâlnit în textele iscălite de Părintele Iustin câteva expresii care sugerează faptul că Sfinţia Sa nu este singurul autor a ceea ce iscăleşte. Statura duhovnicească de Pateric a Părintelui Iustin mă face să cred că între limbajul duhovnicesc al Prea Cuvioşiei Sale şi expresiile „torpilă japoneză", „vârful sabiei" sau „centru cultural" nu există nici o legătură. Toate acestea mă fac să cred că Părintele Iustin încă doreşte ca la Aiud să fiinţeze un centru de studii martirologice*.

Dacă totuşi la Aiud nu se va naşte cercetarea martirilor, avem posibilitatea, libertatea, râvna şi bucuria să o facem oriunde în altă parte. Iar eu voi rămâne acelaşi admirator şi voi avea aceeaşi evlavie pentru cel ce este Părintele Iustin de la Petru Vodă. Poate, pentru binele şi liniştea părintelui, treptat, vor obosi şi „ucenicii de serviciu" – plini de râvnă, dar lipsiţi de pricepere – care îl înconjoară de atâta vreme, sperând că vor învăţa ceva de la Sfinţia Sa.

Excluderea centrului de studii martirologice din spaţiul eclesial riscă deturnarea şi capturarea lui de către atei şi necreştini (care, oricum, cinste lor, se luptă din greu, cu trudă şi cu mândrie, să-şi reactiveze memoria). De aceea, cred cu tărie că cercetarea martirilor este bine să se facă sub autoritatea unei mănăstriri. Sf. Vasile cel Mare a adus bolnavii în mănăstire încă în secolul IV. Nu cred că e cazul ca noi să scoatem martirii din mănăstire în sec. XX.

Dvs. aţi dat o idee, dar nu sunteţi nici fost deţinut politic, nici arhitect, nici monah la Aiud, nici factor de decizie în Biserică. Cine credeţi că are autoritatea să intervină în proiectul de la Aiud?

Pentru că mi-aţi pus această întrebare, am să vă răspund mai în detaliu, pentru că din cauza unor confuzii asupra *dreptului* şi *obligaţiei* de a interveni s-au născut multe certuri, care n-au făcut decât să întârzie proiectul.

Î.P.S. Andrei este autoritatea eclezială supremă, care decide în Sf. Arhiepiscopie a Alba Iuliei. Ierarhul locului hotărăşte. În mod fericit, Î.P.S. Andrei este un om care iubeşte martirii şi sunt convins că, dacă Dumnezeu l-a aşezat ierarh peste altarul suferinţei carcerale din România, are curajul şi înţelepciunea să guverneze acest mare şi preţios proiect al Bisericii şi neamului nostru. Sper ca Î.P.S. Andrei să fie o stâncă de care se vor lovi – şi se lovesc – toţi detractorii, fie ei monahi sau mireni.

Foştii deţinuţi politici au desigur autoritatea morală să susţină un asemenea proiect şi să-l apere în faţa celor care nu-l doresc sau se sperie de el. Ei pot face relatări şi sugestii valoroase privind adevărul istoric, viaţa cotidiană în închisori, metodele de schingiuire fizică şi presiune psihică, bolile, hrana, îmbrăcămintea, condiţiile ambientale ale închisorii, relaţia socială, rugăciunea, trăirea, asceza asumată sau nu, lezarea anatomică şi spirituală a fiinţei umane etc. Dacă există foşti deţinuţi politici care se pricep – în mod expres şi atestat – la arhitectura mănăstirească sau funcţia arhitecturală a unui centru de cercetare, atunci au dreptul să-şi spună opinia, şi este realmente bine să se ţină cont de părerea lor.

Ce rol a jucat şi ce responsabilitate are maestrul Dan Puric în acest proiect?

De la lansarea ideii, până în prezent, maestrul Dan Puric este omul care a făcut cel mai mult pentru acest proiect. Domnia sa a ajutat la obţinerea unei extensii de teren la Aiud, fără care nu s-ar putea face o mănăstire mare, şi a virat o primă sumă de bani pentru începutul lucrărilor. Cei care îl critică n-au făcut nimic pentru Aiud, nu au donat nimic, doar critică. Jignirile care i s-au adus – pe internet şi în presă –, calomniile, bănuielile, toate sunt pentru el un mic botez al focului, la care a răspuns cu demnitate până acum: adică a păstrat liniştea solemnă a omului superior, care nu răspunde, înjosindu-se, atâta timp cât proiectul merge înainte.

D-l Dan Puric mi-a mărturisit de mai multe ori că nu are nici o cădere să se exprime asupra arhitecturii aşezământului şi nici nu vrea să se implice. Această decizie aparţine Arhiepiscopiei de Alba Iulia. Dar ca român şi creştin sensibil la *istoria creştină* a acestui neam – care este o realitate obiectivă ce nu poate fi înlăturată – şi la jertfele lui, va continua să sprijine moral şi material acest aşezământ.

Dar noi, creştinii de rând, ca mine şi ca dvs., ce putem face pentru Aiud?

Să militām pentru ideea construirii Memorialului Aiud, să ne bucurăm că se face şi să ne expunem opiniile *cu smerenie*, făcându-le cunoscute ierarhului locului, nu dând buzna cu aparatul de filmat „acasă" la episcop şi pe bloggeri. Iar limbajul trebuie să fie decent, corect, să exprime un cuget bun şi buna intenţie. Dacă nu putem face nimic pentru Aiud, să încercăm să facem altceva plăcut lui Dumnezeu, căci Dumnezeu la judecată ne întreabă şi de timpul pierdut pe pământ, şi de binele pe care puteam să-l facem şi nu l-am făcut.

Prima variantă a proiectului a fost criticată pentru dimensiunea ei arhitecturală. Înţeleg că acum există o altă variantă, agreată şi de Î.P.S. Andrei...

Prima variantă a fost criticată pe nedrept, în sensul că nu i s-a dat arhitectului nici o temă de arhitectură; s-au repezit însă s-o critice săptămâni în şir. Ştiu că în prezent există o altă variantă: mănăstire şi centru de martirologie. Referinţele asupra d-lui arhitect Radu Mihăilescu, autorul acestui proiect, sunt dintre cele mai bune. Dacă Î.P.S. Andrei a agreat această nouă variantă, înseamnă că se lucrează la documentaţia de avizare. Nu ştiu amănunte, nu mai sunt la curent, pentru că de trei săptămâni duhovnicul de la Aiud este mai greu de contactat.

Ce v-a impresionat neplăcut în disputa creată pe marginea proiectului Aiud?

Calomniile, insultele, minciunile, manipularea, confuziile, limbajul trivial (departe de orice mentalitate creştin-ortodoxă) făcute fără oprelişti pe anumite bloggurí care se declară ortodoxe, cum este Apologeticum sau blogul lui Victor Roncea.

Există manipulare în toate aceste dispute?

Desigur. Să vă exemplific. Nimeni dintre iniţiatorii proiectului Aiud nu a pronunţat sintagma "centru cultural", pentru că realmente descoperirea şi identificarea martirilor nu este un act de cultură, ci o lucrare spirituală în cel mai înalt înţeles al cuvântului. La un moment dat detractorii proiectului au introdus sintagma "centru cultural", susţinând cu tărie (de la ei înşişi) că la Aiud se doreşte aşa ceva. Au pus acest zvon în gura Părintelui. Iustin şi au început să lupte din toate puterile împotriva "centrului cultural", adică, de fapt, împotriva Proiectului Aiud. Astfel, oamenii neavizaţi au înţeles că Părintele Iustin ar respinge crearea unui centru de studii martirologice, pentru "a salva Aiudul".

Ultimul manipulator este un domn din Constanţa, care îi pune, abrupt, Părintelui Arsenie întrebarea: "Mănăstire sau centru cultural?". Toate întrebările ulterioare sugerează răspunsurile programate: "mănăstire" şi "nimic altceva". Asistăm la aceeaşi intenţie susţinută cu tenacitate şi manevrată abil din culisele manipulării: excluderea cercetării martirologice. Ceea ce este dureros e faptul că martirii noştri sunt condamnaţi la uitare chiar de către pretinşi ortodocşi. Mi-ar plăcea să cred că sunt doar cu starea de veghe amorţită şi nu sunt instrumente conştiente ale duşmanilor Ortodoxiei.

Uneori, manipularea abilă alternează cu minciuna (îi amintim domnului din Constanţa să fie atent la cuvinte, căci în Sfânta Scriptură scrie că diavolul este tatăl minciunii). În interviul cu Părintele Arsenie, intervievatorul spune textual: "...le e frică să fie mănăstire... Nu mai vor să facă în principal o mănăstire...". Eu vă spun că niciodată, nimeni nu a vrut să excludă mănăstirea. Părintele Iustin, Î.P.S. Andrei şi Părintele Augustin ştiu asta. Iar mai jos, spre sfârşitul interviului, toarnă altă minciună alarmistă: "Credem că se încearcă să se preia de către alţii, care *nu sunt foarte cinstiţi*, ideea aceasta a Aiudului" [sublinierea ne aparţine].

Cum ar fi posibilă o rezolvare fericită a Aiudului?

Cei dornici să se implice în Proiectul Aiud să înţeleagă că cercetarea şi descoperirea martirilor este un act eminamente spiritual şi eclesial, că nu trebuie exclus din mănastire un astfel de centru de martirologie (ar fi chiar păcat) şi să pună umărul fiecare la edificarea acestui memorial românesc.

Vă implicaţi în continuare în Proiectul Aiud?

În etapa actuală, nu e rolul şi nici priceperea mea: arhitectură, construcţii, şantiere etc. Este misiunea exclusivă a Î.P.S. Andrei şi a specialiştilor. Voi milita însă pentru proiectul Aiud şi voi încerca să ajut cum pot. Am propus Î.P.S. Andrei, şi a fost de acord, să constituie un grup de lucru consultativ, format din teologi, istorici, sociologi, monahi, foşti deţinuţi politici, cercetători, antropologi – creştini autentici, oameni din Biserică –, care să-i prezinte analize pertinente şi direcţii de cercetare ale fenomenului carceral şi martirologic. În felul acesta, în luarea deciziilor, Î.P.S. Sa s-ar sprijini pe opinii avizate.

Dacă totuşi în acest proiect intervin securişti, masoni, ezoterişti, atei, necreştini etc., ce e de făcut? Ştiu că la Petru Vodă şi dvs. şi Dan Puric aţi fost bănuiţi că faceţi parte dintre aceştia.

Întâi, vă răspund printr-o întrebare. Dacă în acest proiect intervin foşti deţinuţi politici turnători, care nu s-au pocăit pentru faptele lor, călugări care scot cercetarea martirilor din Biserică, falşi episcopi şi arhimandriţi care bântuie prin mănăstiri, oameni fricoşi care zic „mai bine să nu-l facem decât să fie distrus", oameni care confundă cultura cu spiritualitatea, monahi care cred că cercetarea istorică şi arheologică se poate face în arhondaric, bloggeri care ţin „predici bune la toată trebuinţa" – ce e de făcut?

Cred totuşi că există şi un răspuns teologic la această întrebare. Am învăţat de la duhovnicul meu că una din cele mai mari taine şi puteri ale Bisericii Creştine este faptul că Dumnezeu întoarce răul în bine în virtutea actului proniator şi grijii lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc. Dacă întemeietorii mănăstirii şi centrului de studii martirologice de la Aiud sunt bine intenţionaţi, iubesc Biserica şi cred cu tăria cu care mută munţii sau Râpa Robilor din loc, atunci toţi cuceritorii noştri ori se vor converti, ori vor fi îndepărtaţi prin mâna tare a lui Dumnezeu, Care *celor mândri le stă împotrivă*.

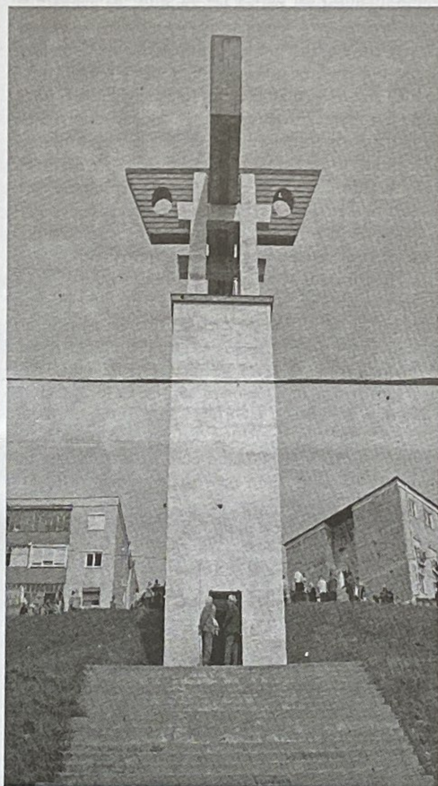
Aici îşi găsesc sens cuvintele atât de des repetate în Pateric: „... Să punem început bun". Pentru acest început bun şi buna intenţie a noastră, a celor care iniţiem lucrarea, Dumnezeu o va ocroti în veci. Altfel, să nu fie!

Interviu realizat de
Claudiu TÂRZIU

---

* *Interviul a fost luat la începutul lunii august. Pe 21 august a.c., părintele Iustin Pârvu, dr. Pavel Chirilă, maestrul Dan Puric şi liderii foştilor deţinuţi politici au semnat un comunicat comun în care se arată că la Aiud se va face şi centru de martirologie, pe lângă mănăstire. Documentul este reprodus şi în fruntea acestui număr.*

RAPORTUL COLONELULUI CRĂCIUN CĂTRE MINISTERUL DE INTERNE LA ÎNCHEIEREA REEDUCĂRII (II)



În cadrul documentării sale pentru volumele *Valeriu Gafencu, Sfântul închisorilor* (apărut la Editura Reîntregirea din Alba Iulia, în 2007) și *Viața Părintelui Calciu după mărturiile sale și ale altora* (apărut la Editura Christiana din București, tot în 2007), monahul Moise Iorgovan, de la Mânăstirea Oașa, a descoperit și fotocopiat acest document, reprodus integral de d-l Demostene Andronescu în anexele recentului său volum *Reeducarea de la Aiud. Peisaj lăuntric. Memorii și versuri din închisoare* (Ed. Christiana, Buc., 2009). Documentul – elaborat *pro domo sua*, acum exact 45 de ani, de unul dintre cei mai perfizi torționari: colonelul Gh. Crăciun, directorul penitenciarului de la Aiud – este un adevărat monument de abjecție mistificatoare, dovedind ce voiau de fapt comuniștii, care erau metodele lor și de ce speță erau oamenii care îi slujeau. Raportul consemnează, cu exagerări și jumătăți de adevăruri, situația în care au fost aduse victimele după mai mulți ani de șantaj și teroare psihologică. Aici îl vom publica în trei numere consecutive. Menționăm că a fost păstrată, în mare, ortografia originalului. *(Redacția)*

Așa cum arătam mai sus, activitatea am început-o cu elemente de vârf, pe care le-am lucrat individual și cu un număr de aproximativ 400 legionari, dintre care cei cu atitudine mai bună față de stat. Atât în munca individuală, cât și cu grupurile mari de legionari, am demascat legionarii, șefii organizației legionare, înfățișându-i ca trădători de țară, oameni neisprăviți, aventurieri și criminali.

Paralel cu demascarea lor, am înfățișat realizările regimului nostru, care sunt atât de mărețe și de copleșitoare, încât n-a fost chip să le reziste marea masă de legionari și un însemnat număr de șefi. Le-am arătat legionarilor că România burghezo-moșierească producea 270.000 tone de oțel, iar regimul clasei muncitoare produce în jur de 3.000.000 tone, dar Combinatul de la Galați, va produce singur 4.000.000 tone; le-am arătat că oțel înseamnă putere, că din oțel se fac zeci de mii de tractoare în fabricile românești, că tractoarele arând brazdă adâncă, în urma lor semințele selecționate se îngrașă cu produsele industriei noastre chimice; pământul fiind lucrat științific de către specialiști instruiți în școlile noastre, nu mai dă 500 kg. boabe la hectar, ci dă 2.000-5.000 și mai multe kg. boabe la hectar; că producția solului nostru asigură hrana poporului și pentru furnaliști și tractoriști, pentru oamenii de la orașe și cei de la sate. Le-am vorbit despre construcțiile patriei noastre, despre cultură, despre sănătatea poporului.

Le-am prezentat conferințe, filme, le-am adus și conferențiari din afară, oameni de cultură, de artă, activiști. Pe unii din șefii legionari mai apropiați, i-am purtat prin țară, arătându-le orașe ca: Cluj, Hunedoara, Brașovul, Ploești, București și altele. Toate acestea au influențat în schimbarea mentalității legionare, au contribuit la vindecarea unei maladii cronice, redeșteptând în ei simțul de viață, de activitate concretă și făcându-i să regrete activitatea criminală desfășurată de ei în trecut.

Un efect deosebit a exercitat asupra legionarilor, declarațiile unor șefi cu atitudine schimbată astfel: Demetrescu Radu-Gyr, poetul legionar, autorul imnului "Sfântă tinerețe legionară", în a cărui text se cuprind versurile: "Moartea, numai moartea legionară, este cea mai frumoasă nuntă dintre nunți"; el care, prin versurile închinate lui Codreanu și legiunii, a băgat sute de oameni în temnițe, a prezentat o declarație, care printre altele spunea:

"Mă desolidarizez de cei care au agățat în cârligele abatorului din București, în loc de animale, carnea oamenilor pe care i-au ucis ei.

Condamn pe asasinii lui Duca, Iorga și vestejesc toate crimele și pe toți criminalii în frunte cu Horia Sima, cârtița galeriilor subterane imperialiste.

Horia Sima și cei fugiți, sunt folosiți împotriva poporului român, care i-a alungat împreună cu stăpânii lor hapsâni și paraziți.

În anul 1945, Horia Sima și-a trimis în parașută hitleristă pe Nicolae Petrașcu, pentru a continua șirul crimelor întrerupte de șef, pentru a împrospăta mormintele, pentru a împiedeca poporul să scape de asupritorii și exploatatorii lui. În delirul lui a crezut că și aceasta se poate...

Dragostea mea față de patrie și popor, admirația mea față de marile realizări din România de astăzi, în domeniul artei și culturii, a științei și tehnicii, în industrie și agricultură, mă obligă să declar că voi închina toată munca mea patriei, Republica Populară Română".

Această declarație a dat lovituri zdrobitoare șefilor legionari și multor legionari fanatici.

Au urmat articolele lui Nichifor Crainic. El care era autorul baladei "Cântec de bejenie", a poeziilor "Isus în celulă" (sic!), "Unde sunt cei care nu mai sunt" – poezii al căror conținut a menținut pe parcursul detenției fanatismul legionar, el care a scris primele discursuri ale lui Corneliu Zelea Codreanu, el care avea nume de mare scriitor, despre care spuneau legionarii că l-a sfințit pe C. Z. Codreanu cu condeiul lui de scriitor.

Au urmat declarațiile publice ale lui Dumitrescu Ion-Borșa, fost secretar general al organizației legionare, singurul care mai trăiește din grupul celor plecați în Spania; a lui Dumitru Groza, fost șeful Corpului muncitoresc legionar; a lui Victor Ioan Vojen, fost ministru la Roma în timpul guvernării legionare, omul care a regizat în scop de propagandă, înmormântarea lui Moța-Marin, după aducerea cadavrelor acestora din Spania; a lui Țocu Petre, fost comandant legionar, fost șeful comerțului legionar, cel care a făcut legătura permanentă între Corneliu Zelea Codreanu, Malaxa, Auschnit, Gigurtu și ale altora.

Declarația care a avut efectul catastrofal a fost a lui Victor Biriș, fost secretar general la Ministerul de Interne, legionar fanatic, prieten intim al lui Horia Sima.

Declarația legionarului Biriș Victor a ținut mai multe zile la rând, făcându-și autodemascarea proprie, demascându-l pe Corneliu Zelea Codreanu în toată intimitatea și amănuntele, de asemenea, despre Horia Sima despre care știa multe lucruri concrete, terminând cu faptul că el este autorul crimelor de la Jilava și îndemnând pe unii șefi, ca Nicolae Petrașcu și alții, să fie sinceri și să recunoască și ei adevărul. Loviturile primite prin declarația lui Biriș Victor au fost așa de mari pentru unii șefi legionari, încât au urmat crize de inimă, de ficat, a produs o prăbușire generală în rândul celor care vedeau în el "materia cenușie" și "stâlpul de neclintit" al "Gărzii de Fier". Avea 22 de ani de detenție și era cunoscut ca om de linie legionară.

Menționăm la acest capitol că în combinațiile pe care noi le-am făcut cu el și cu alții, timp îndelungat, am reușit să cunoaștem toată ierarhia legionară, toată conduceea legionară de la comandant, până la șefii de județe, șefii de grupuri muncitorești F.D.C. ș.a.m.d..

Am reușit să cunoaștem printr-o combinație între Biriș și Petrașcu, alta între Biriș, Nistor Chioreanu, Ilie Nicolescu și Alexandru Ghica, alta între Biriș și Dumitrescu Ion-Borșa, activitatea acestora din trecut, activitatea din prezent și planurile de viitor

Prin legionari de talia lui Biriș și prin agentura de calitate, ne-am ușurat mult munca noastră.

Crescând pe parcurs numărul și calitatea agenturii, am cunoscut situația reală din rândurile legionarilor. Sutele de agenți creați, unii de calitate superioară, combinațiile, mijloacele tehnice folosite, ne-au permis să stăpânim în întregime situația, să cunoaștem realitatea și să acționăm conform planurilor noastre.

Activitatea cultural-educativă am desfășurat-o permanent pe baza cunoașterii elementelor, prin munca informativă. Am împletit activitatea informativ-operativă cu cea cultural-educativă.

În muncă am folosit cluburi și camere de lucru. În afară de clubul mare, în care s-a desfășurat activitatea pentru legionarii din fabrică, am creat și alte cluburi mari pe secția a V-a, în cadrul spitalului (secția TBC), mai târziu la grădină, unde am scos legionari la muncă exterioară, precum și în patru camere de pe secția a V-a. În unele cluburi am introdus legionari pe categorii: intelectuali, muncitori, țărani, tineret, și chiar pentru preoți am făcut un club aparte. La aceste cluburi am organizat conducere din rândul legionarilor apropiați nouă, unii fiind chiar agenți cu posibilități intelectuale și unii dintre ei cu activitate legionară în trecut, care întruneau creditul și simpatia legionarilor, dar în același timp erau apropiați și controlați de noi.

În planurile noastre, întocmite cu sprijinul Direcției a III-a aprobate și controlate de conducerea Ministerului, am prevăzut, printre altele și descoperirea unor activități nedeclarate de legionari la anchete, reușind în această privință să stabilim pe lângă vinovăția lui Victor Biriș, care era complet necunoscută, referitoare la uciderea celor 60 de la Jilava, să stabilim în mod concret și ucigașii lui Ina Birjoveanu de la Brașov, cămăși, pistoale, material legionar, elemente nedeclarate în anchetă etc.

Am lămurit componența și activitatea tuturor comandamentelor legionare, începând din anul 1941, din detenție și afară, până la zi, rolul unor legionari fruntași în organizarea înțelegerilor cu alte grupări politice, evaziunea peste graniță, agenți interpuși organelor noastre, ajutor legionar și altele.

Înfățișăm ca metodă folosită de noi în munca cultural-educativă și scop informativ, aceea că

(continuare în pag. 6)

RAPORTUL COLONELULUI CRĂCIUN

(urmare din pag. 5)

legionarii fiind puşi să vorbească despre trecutul şi activitatea lor legionară în cadrul clubului, în faţa celorlalţi legionari, când încercau să-şi ascundă anumite fapte din trecutul lor, interveneau cei care le cunoşteau activitatea contribuind la demascarea lor. Astfel:

NICHITA PAVEL muncitor, condamnat la 25 ani din 1941, l-a demascat pe Ilie Nicolescu când acesta, la club, a încercat să ascundă unele fapte din 1941, spunând:

"Domnul Ilie Nicolescu face acum pe nevinovatul şi afirmă cu cinism că nu are nici un amestec în repartizarea ajutorului legionar în perioada 1941-1942 la Aiud. A uitat că la acea vreme era şef al legionarilor din Aiud şi în timp ce masa de deţinuţi crăpau de foame, el şi cu alţi crai legionari trăiau boiereşte, că la masă nu le lipseau nici fructele. A uitat că în timp ce legionarii de rând erau îndemnaţi să ţină posturi şi să facă rugăciuni pentru sfinţii legionari, el şi cu şleahta lui de tâlhari mâncau salam, brânzeturi, prăjituri, venite de la familiile nenorociţilor care crăpau de foame. Acum face pe sfântul pocăit şi nu vrea să-şi recunoască păcatele".

PARCANSCHI LEONIDA, muncitor constructor, fost şeful unui grup de legionari din "gărzile încazarmate", demascându-l tot pe Ilie Nicolescu, a declarat:

"În 1941 am fost trimis, împreună cu alţii, să-l eliberăm pe Ghica Alexandru de la siguranţă. Primisem ordin să-l împuşc pe Teodorescu Ion, care era suspectat, sau nu pe placul unor şefi. Nu l-am împuşcat pentru că-l ştiam un legionar devotat.

L-am întrebat pe Ilie Nicolescu de ce trebuie să-l împuşc, pentru că el cunoştea acest lucru. Nu mi-a răspuns. Teodorescu a murit totuşi în închisoare, asasinat de legionari şi Ilie Nicolescu este unul din cei ce au condus executarea lui".

NISTOR NICOLAE, fost şef de grup F.D.C., condamnat 18 ani în lotul lui Puiu Atanasiu, demascându-l pe deţinutul Voichin Constantin, fost şef F.D.C., element recalcitrant i-a spus acestuia la club:

"Domnule Voichin, eşti necinstit, în primul rând pentru că te menţii pe aceeaşi poziţie criminală a organizaţiei legionare, iar în al doilea rând, pentru că ascunzi adevărul şi faptele criminale ale tale. Ai afirmat aici că după 23 August 1944 n-ai mai desfăşurat activitate legionară. Ai uitat să arăţi că între anii 1947-1949 ai reorganizat F.D.C.-iştii din fostul judeţ Târnava Mică, c-ai condus activitatea acestora, c-ai făcut noi recrutări de membri, ai organizat ajutorul şi adăpostirea unor trădători şi spioni ca: Secu Şerban şi c-ai cules informaţii în scop de spionaj pentru aceştia, De asemenea, că şi în închisoare ai continuat să duci pe mai departe activitate legionară".

Deţinutul DUDUŢĂ PETRE l-a demascat pe Georgescu Alexandru, inginer, condamnat în lot cu Jijie Ion, spunându-i:

"Domnule Georgescu, simt ca o datorie să arat, cât eşti dumneata de necinstit atât faţă de noi deţinuţii, cât şi faţă de administraţie. În declaraţia pe care ai făcut-o la club, ai încercat mai mult să ne convingi că dumneata ai renunţat de mult la legionarism şi că nu mai faci politică. Ei bine, eu arăt, pentru ca lumea să te cunoască, că cu 3-4 ani în urmă, în timp ce eram împreună în aceeaşi cameră, ne vorbeai despre «căpitan» ca trimis al lui Dumnezeu, despre Horia Sima ca despre cel mai mare om politic din lume, despre felul cum trebuie să acţionăm atunci când legiunea va veni la putere; ne-ai vorbit despre superioritatea americanilor şi despre rolul acestora în «eliberarea României».

Trebuie să-ţi mai amintesc, pentru ca lumea să ştie, că dumneata şi în prezent ai aceleaşi preocupări legionare. Nu uita că atunci când te-am întrebat de ce nu renunţi la legionarism, mi-ai răspuns că: ce-i vei spune comandantului atunci când acesta va veni să preia comanda în ţară. M-ai instruit ca atunci când conducerea administraţiei va sta de vorbă cu mine, să le spun despre dumneata c-ai o activitate bună la locul de muncă, la club şi că de fapt eşti «un băiat bun»".

Georgescu Alexandru a mai fost demascat şi de Marinescu Cristea, care-l cunoştea din activitatea legionară dusă la Mina Baia Sprie.

Demascaţi de cei care le cunoşteau poziţia au mai fost: Călin Aurel, demascat de Bulhac Andronic, pentru activitatea pe care a desfăşurat-o în fabrică şi pe care la club a ascuns-o; Teodorescu Eugen, pentru activitatea pe care a desfăşurat-o în Germania, în ţară şi în timpul detenţiei – demascare ce a fost făcută de Hoinic Dragoş şi Savin Constantin. Demascări asemănătoare au mai făcut sute de legionari.

Folosirea acestei metode, a rezolvat în munca cultural-educativă, partea informativă, de anchetă şi de restructurare a legionarilor. Aceasta nu înseamnă că noi am neglijat munca informativă. Aşa cum am arătat mai sus, în toată perioada cât s-a desfăşurat munca cultural- educativă, am folosit agentura şi toate metodele muncii noastre, pentru a cunoaşte activitatea în întregime a legionarilor. Folosind termenii: munca informativă, anchetă şi restructurare, arătăm că informaţiile veneau în public, de la legionarii care cunoşteau activitatea celui care-şi prezenta declaraţia, ancheta tot ei o făceau prin întrebările puse, iar noi făceam verificarea prin mijloace informative.

Legionarul fiind pus în situaţia de a-şi face declaraţia publică, oferă mai multă garanţie că spune adevărul şi auzit fiind de zeci, de sute de oameni, nu este nici uşor să retracteze ceea ce a recunoscut. Avem o anumită garanţie că ce s-a făcut este temeinic. Am avut cazuri când unii legionari ca: Nae Cojocaru, Gula Caranica, Bălănescu Gabriel, Călin Aurel, au făcut declaraţii formale, declarând activitatea cunoscută de organele noastre şi plănuind cum să se strecoare cu "supleţe" – cum spun ei – prin munca cultural-educativă.

La început au fost mulţi legionari care au încercat să inducă în eroare lucrătorii noştri. Numărul lor a scăzut pe parcurs în urma demascărilor şi restructurărilor. În afară de legionarii ca cei amintiţi mai sus, am avut şi din aceia care au făcut declaraţii că ei se desolidarizează de organizaţia legionară, o condamnă dar rămân pe poziţie creştină. Au fost şi mai sunt legionari care spun că educaţia făcută în "Garda de Fier" de C. Z. Codreanu şi Horia Sima, îi satisface şi că ei rămân legionari. Numărul celor din ultima categorie, în Penitenciarul Aiud, se ridică la câteva zeci. Deşi numărul lor este mic, totuşi apreciem că prezintă pericol deosebit, întrucât sunt elemente fanatice, care nu fac nici un efort în scop de restructurare şi nu renunţă la activitatea lor criminală.

Dintre cei care au poziţie legionară pe faţă, amintim pe Eugen Teodorescu, fost şef de judeţ legionar, trimis cu misiune de spionaj de Horia Sima în ţară, care afirmă: "Nu voi renunţa niciodată la organizaţia legionară, întrucât ar însemna să renunţ la creştinism. Eu rămân legionar şi creştin pentru că aşa am fost educat şi orice efort depus de Dvs., în vederea schimbării poziţiei mele, nu va avea ecou în sufletul meu".

IGHIŞAN NICOLAE, de profesie medic, fost în Germania, a declarat:

"Corneliu Codreanu şi Horia Sima nu sunt criminali aşa cum se afirmă la club. Eu îi iubesc şi-i recunosc ca şefi, iar ideile lor vor fi întotdeauna în centrul preocupărilor mele. Niciodată nu voi putea renunţa la ceea ce îmi este drag pe lume şi anume la concepţia legionară".

GHERASE AUREL, avocat, fost şef de grup F.D.C. a spus:

"Cei care fac muncă culturală în cluburi, sunt trădătorii legiunii şi la timpul potrivit, vor fi pedepsiţi ca atare. Eu nu pot să renunţ la ideia de neam şi legiune în care am fost educat – educaţie pe care o găsesc în conformitate cu aspiraţiile mele politice. Sunt şi voi rămâne legionar".

Dumitrescu Petre-Tache, muncitor C.F.R., atât în faţa organelor noastre, cât şi în faţa masei de legionari, a declarat că se menţine pe poziţie legionară, fiind convins că este singura cale care va duce la "biruinţa neamului românesc". Afirmaţii asemănătoare au mai făcut: Constantinescu Jan, zis Fotograful, absolvent a patru clase elementare, element folosit în unele acţiuni de C. Z. Codreanu; Ştefănescu Alexandru, dulgher, fost şeful poliţiei Corabia; Frunză Constantin şi alţii. Numărul acestora este de 50 în Penitenciarul Aiud.

Legionarii din Penitenciarul Aiud, precum şi ţărăniştii, liberalii, social-democraţii, frontieriştii şi alţii pe care i-am primit de la Penitenciarele Botoşani, Gherla şi Deltă s-au încadrat formal în munca cultural-educativă, acceptând să primească cărţi, ziare, odihnă, ridicând pretenţia la o alimentaţie mai bună, plimbare, tratament medical, fără a simţi obligaţia să ia atitudine faţă de activitatea lor criminală din trecut.

Unde s-a făcut astfel de muncă cultural-educativă, s-a greşit grav şi nu se recomandă. Noi ştim că deţinuţii vor viaţă uşoară în detenţie, ştim de asemenea că în general ei vor să citească pentru a-şi petrece timpul mai uşor, dar scopul muncii cultural-educative nu este acesta.

La Aiud au fost cazuri când deţinuţii au fost puşi să joace piese ca: "Avarul" de Mollier [sic!], "O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale şi altele. Lucrătorul nostru cultural-educativ, absolvent a 7 clase elementare, făcea pe regizorul şi se exprima că deţinuţii au păreri foarte bune despre el, şi-l cred un om foarte cult. La Gherla deţinuţii cântau la instrumente muzicale, făcând cuplete în clubul cadrelor, lecţii de istorie despre luptele lui Mihai Viteazul, atât pentru deţinuţii C.R. români, nemţi, unguri şi alte naţionalităţi.

De asemenea, în unul din cluburi, la Penitenciarul Gherla, unde erau mulţi preoţi maghiari şi români, un inginer le ţinea lecţii despre cuptorul Siemens-Martin. Greşeli asemănătoare au fost şi la Botoşani, Deltă şi în alte părţi, unde ţărăniştii, liberalii şi legionarii citeau pe Sadoveanu, Caragiale, făceau revista presei şi interpretau evenimentele politice după bunul lor plac.

Organele M.A.I. şi ale procuraturii nu au izolat pe legionari şi alţii de societate pentru că nu au citit pe Sadoveanu, nu au jucat piesele lui Mollier [sic!] sau Caragiale, nici pentru că nu ştiau să cânte "Ciocârlia"; izolarea lor de societate s-a făcut pentru activitatea criminală dusă împotriva puterii populare şi dacă aşa este, se vede clar unde trebuie pus accentul în munca cultural-educativă.

La Penitenciarul Aiud, la cluburile intelectualilor, şefii legionari au fost puşi să-şi înfăţişeze activitatea lor din trecut: demagogie, spionaj, jafuri, bătăi, crime, etc.

La cluburile muncitorilor şi ţăranilor, am pus pe legionari să judece şi să analizeze ce-au căutat şi ce-au găsit ei în "Garda de Fier". I-am pus faţă în faţă cu şefii şi faptele lor.

La cluburile tineretului, am pus tinerii să arate cum au fost rupţi de şcoală, familie şi societate, cum au fost îmbâcsiţi de misticism, împinşi la supunere oarbă faţă de şefi, să spună singuri cum s-a operat pe creierul lor de copii, de către şefii legionari.

Pe preoţi i-am pus în clubul lor să arate participarea clerului la activitatea legionară, să analizeze de pe poziţia lor teologică, criminalitatea şefilor legionari, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu. I-am pus să vorbească despre cei cinci teologi care l-au ucis pe Stelescu, despre sutele de preoţi care au însoţit cadavrele lui Moţa şi Marin, despre biserici şi mânăstiri transformate în locuri de întâlnire pentru legionari şi depozite de armament.

Pe medici i-am pus să studieze pe legionari din punct de vedere profesional-medical. Pe pictori, să picteze momente din activitatea criminală a legionarilor. Procedând astfel, am ajuns la declaraţii ca aceea a lui Hanu Traian, fost şeful poliţiei legionare din Alba Iulia, care a arătat cum a dobândit "Crucea Albă" de la Corneliu Zelea Codreanu, în timp ce era student la Cluj.

Savin Constantin, fost şeful poliţiei legionare la Galaţi, şi apoi inspector de poliţie, comandant legionar, a arătat cum a fost decorat de 4 ori cu "Crucea Albă" de C. Z. Codreanu.

Teodorescu Constantin, Banea Dumitru, Bulhac Andronic şi alţii au vorbit de asemenea, despre modul şi faptele pentru care au fost decoraţi de C. Z. Codreanu.

Hanu Traian a arătat în declaraţia sa, că după concepţia lui C. Z. Codreanu, bătaia aplicată adversarilor "Gărzii de Fier" era de trei feluri: prietenească, pentru spital şi pentru morgă. A arătat cum, cu alţi studenţi legionari, reprezentanţi ai Facultăţilor de litere, filozofie, medicină, drept şi altele, au aplicat unui student bătaia de spital, pentru care faptă, comandantul legionar Ion Banea a făcut raport lui C. Z. Codreanu, cerând decorarea lor. C. Z. Codreanu a însărcinat pe Nicolae Totu, care avea o crimă la activul său, să adune garnizoana legionară din Cluj şi să-i decoreze pe bătăuşi, fapt ce s-a întâmplat.

Declaraţii demascatoare la adresa organizaţiei legionare au făcut cei mai mulţi legionari de la Aiud. Dăm citate din câteva declaraţii.

COSTEA IOSIF, fost comandant legionar, fostul şef al organizaţiei legionare în perioada 1941-1944, a arătat printre altele:

"La fel ca fascismul italian şi nazismul german, organizaţia legionară – copia fidelă a acestora – a avut ca primă deviză lupta împotriva comunismului, împotriva ţăranilor şi muncitorilor exploataţi, lupta împotriva evreilor şi a celorlalte naţionalităţi, pe care aidoma nazismului le considera inferioare. Organizaţia legionară este vinovată că a pus în circulaţie şi a menţinut mitul infailibilităţii lui C. Z. Codreanu. A pus în circulaţie şi a susţinut politica şi doctrina principiului rasist.

C. Z. Codreanu şi urmaşul său Horia Sima, sunt cele mai expresive figuri de criminali, pe care le-a cunoscut poporul român vreodată. Zadarnic mai încearcă unii să le menţină mitul – acesta a fost spulberat, iar ei ne sunt acum cunoscuţi tuturor ca fiind cele mai odioase figuri pământeşti".

VICTOR IOAN-VOJEN, fost ministru la Roma în timpul guvernării legionare, vorbind despre şefii organizaţiei legionare, a declarat:

"Seria crimelor a fost inaugurată de C. Z. Codreanu şi continuată de Horia Sima, care moşteneşte această caracteristică. Horia Sima, păşind în politică ca unealtă a poliţiei secrete a lui Moruzov, încă din anul 1932, continua aceeaşi carieră în serviciile secrete hitleriste.

După 23 August 1944, omul acesta fatal, pe care Hitler şi Ribbentrop îl dispreţuise şi-l insultase, se pune din nou în slujba serviciilor de spionaj germane, creând guvernul trădător de la Viena şi îndemnând la sabotaj şi acţiuni criminale şi în spatele armatei eliberatoare".

COCA DUMITRU, de profesie tâmplar, condamnat a doua oară la 20 ani M. S., a declarat:

"Cele mai mari atrocităţi imaginate vreodată, au fost comise de legionari. Exemplu era dat de şef. Am lucrat sub ordinele comandantului legionar Erhan Sebastian. Ne punea să înhămăm oameni la căruţă şi să-i purtăm prin oraş; a legat pe rabinul din Câmpulung de barbă şi l-a târât prin oraş; i-am jefuit de bunuri, le-am siluit femeile şi aceasta desigur în numele neamului, sub patronajul şefilor noştri".

ŞERBAN GHEORGHE, ţăran, fost şef de cuib legionar, a declarat printre altele următoarele:

"Sălbatică a fost răzbunarea legionară pentru cei care n-au fost de acord cu legionarii. Eram şef la Hârşova, când moş Zagreb a venit în propagandă în anul 1936. Unul dintre muncitori, adresând lui Moş Zagreb cuvinte potrivnice propagandei legionare, acesta mi-a ordonat ca în «ziua biruinţei» să-l lichidez. Într-adevăr, în anul 1940, respectivul a fost bătut schinjuit în văzul lumii din oraş, după care a murit. Mă simt vinovat de cele întâmplate şi de multe alte crime şi asasinate, răzbunări sălbatice, care reprezintă inventarul cu care se poate lăuda legiunea «Arhanghelul Mihail»".

ARSU GHEORGHE ţăran, a declarat la club următoarele:

"Adăpat la şcoala crimei, crescut şi educat după modelul asasinilor C. Z. Codreanu şi Horia Sima, după 23 August 1944 mi-am continuat în banda criminalului Gavrilă Ion, cu ai cărui membri am atacat armata, am jefuit şi prădat G.A.S.-uri şi G.A.C.-uri, am atacat şi jefuit cetăţeni paşnici, turişti şi excursionişti".

SOTIRESCU ŞTEFAN fost student, fost şeful F.D.C., conducătorul tineretului legionar din închisoarea Alba Iulia a spus:

"Mi-am consacrat cea mai mare parte a vieţii, organizaţiei legionare. Am ajuns în situaţia tragică de a nu fi realizat nimic. Toate acestea se datoresc unei ideologii dezastruoase, care m-a dezumanizat. Eram elev de liceu când am primit în mână primul pistol şi totodată ordinul ca grupul F.D.C. pe care-l conduceam, trebuia să pedepsească un cetăţean. Eram educaţi să acţionăm întocmai ca Decemvriştii şi Nicadorii, aşa zişii eroi legionari, pe care din ordinul şefilor, îi cântam şi preamăream. Prin educaţia noastră devenisem criminali la vârsta cea mai fragedă, pentru satisfacerea poftelor unor capete fierbinţi ca acelea ale lui Corneliu Zelea Codreanu şi Horia Sima".

VASILIU CONSTANTIN, F.D.C.-ist, a arătat printre altele:

"Prima mea ispravă legionară a fost participarea la furtul de la Palatul C.F.R., când împreună cu alţii am atacat casieria, furând de acolo suna de 16.000.000 lei. Această echipă de hoţi – culmea ironiei – a fost denumită de conducerea legionară «cei patru evanghelişti». Ni s-a cerut să răpim şi personalităţi politice în stil gangsteresc american. Îmi vine să mă dau cu capul de pereţi pentru neghiobiile şi crimele gândite şi înfăptuite atunci.

Cel care m-a felicitat la proces, a fost Dl. Ilie Nicolescu, spunând că după biruinţa legionară vor urma 3 zile şi 3 nopţi de răzbunare legionară. Culmea, acest fariseu face acum pe sfântul, se simte nevinovat".

DANCU CRISTOFOR, fost călugăr şi redactor la ziarul "Buna Vestire", fost şef al tipografiei "Cernica", a declarat:

"Am amestecat biserica cu «Garda de Fier» într-atât încât nu am mai putut distinge unde începe una şi unde se sfârşeşte alta.

Clerul legionar, cu crucea într-o mână şi cu pistolul într-o alta, purtând pe sub sutane manifeste şi circulări legionare, a contribuit din plin la mascaradele şi crimele organizate de legionari.

Otrava legionarilor a fost împrăştiată şi de la catedrele facultăţilor de teologie din Bucureşti, Sibiu, care aveau ca profesori o serie de legionari. Roadele împletirii fanatismului legionar cu misticismul religios s-au materializat într-un cortegiu de jafuri, crime şi atrocităţi, la care s-au dedat, înainte de alţii, Codreanu şi Sima, sub puternica incitare a preoţimii. Pomelnicul de mitropoliţi, episcopi, preoţi, studenţi, elevi de seminarii, în frunte cu un patriarh ca Nicodim Munteanu, au încurajat şi sprijinit o adunătură de derbedei şi negura miturilor legionare create cu ajutorul lor".



GAMALĂU FILARET călugăr, fost stareţ al mânăstirii Rarău, într-un material intitulat "Arsenalul de la Rarău", pe care l-a prezentat în faţa legionarilor, a arătat:

"Îmbâcsit de misticism şi naţionalism, stăpânit de ură faţă de ideile democratice, din dragoste pentru hitlerişti, am adăpostit în mânăstire ofiţeri hitlerişti, i-am îmbrăcat în straie călugăreşti, le-am procurat acte false şi i-am ajutat să treacă frontiera. Am adăpostit în mânăstire elemente legionare, care fugiseră de răspundere pentru faptele lor criminale; cu aceştia am participat la toate acţiunile criminale ale lor. Am procurat şi păstrat în mânăstire pistoale şi muniţii, pe care le-am dat apoi fugarilor din munţi".

ANANIA VALERIU, preot-călugăr, fost bibliotecarul Mitropoliei Bucureşti, fost şef de grup F.D.C., a spus:

"C. Z. Codreanu şi-a început cariera politică printr-o crimă, el a generat, a încurajat un adevărat curent criminal legionar. Horia Sima a desăvârşit acest curent, pe care-l conduce şi astăzi prin activitatea lui trădătoare de peste graniţă.

Încercările legionarilor de a justifica crimele prin texte biblice se întemeiază pe deformări şi interpretări false ale citatelor. Încercarea lui C. Z. Codreanu de a imprima crimelor caracter de jertfă nu are nici un temei.

Cei care am slujit biserica am acţionat din plin, unii la început, alţii şi acum, pentru menţinerea mitului legionar, am participat – unii direct la crime şi jafuri – alături de legionari, cei mai mari criminali din istoria poporului român".

În activitatea de cluburi, accentul deosebit a fost pus pe declaraţiile legionarilor cu activitate îndelungată. Cluburile au fost alcătuite în general din trei categorii de elemente: *apropiaţi nouă*, *oscilanţi* şi *recalcitranţi*.

Paralel cu activitatea de cluburi, am organizat combinaţii de camere, întâlniri sub diferite pretexe, sub controlul nostru, am folosit pe diferiţi legionari, din diferite stări sociale, pentru acoperirea agenturii şi a celorlalte mijloace ale muncii noastre, am purtat discuţii cu unii şefi legionari despre probleme banale, la care aparent le dădeam importanţă deosebită; procedând astfel, am reuşit în cea mai mare măsură să abatem atenţia lor de la problemele ce ne interesau şi care urmau să fie rezolvate.

Astfel am procedat cu Nistor Chioreanu, Ilie Nicolescu, Bălănescu Gabriel, Cojocaru Nicolae, Călin Aurel şi alţii.

Un mijloc de educare a constituit şi analizele lunare şi trimestriale ale muncii productive şi cultural-educative, ţinute cu cei ce nu munceau. Prin discuţii şi şedinţe, am obişnuit pe legionari să aibă poziţie autocritică faţă de lipsurile proprii şi critică faţă de lipsurile altora.

În toate ocaziile: discuţii individuale cât şi colective, am exploatat materialele referitoare la succesele poporului nostru, începând de la construcţii, producţia industrială, agricolă, continuând cu succesele echipelor culturale, sportive, etc.

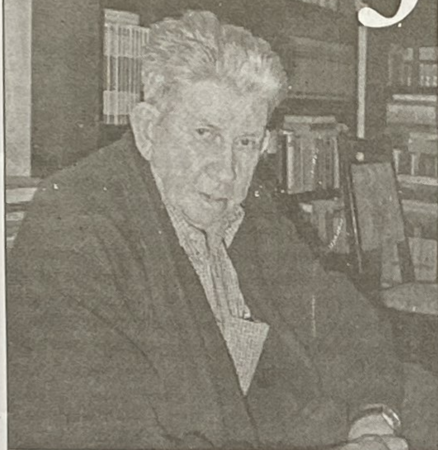
În toată perioada desfăşurării muncii cultural-educative, pe lângă activitatea de cluburi, am pregătit, pe etape, elemente din rândul foştilor conducători legionari, în scopul prezentării declaraţiilor şi demascării "Gărzii de Fier".

Astfel a fost pregătit Mircea Nicolau, absolvent al Facultăţii de Drept şi Filozofie, fost inspector general de poliţie, Nistor Chioreanu, avocat, fost şeful legionarilor pe ţară, Ilie Nicolescu, absolvent al Academiei Comerciale, fost şeful grupului "Răzleţi".

(Va urma)

ŞEFUL GRUPULUI OPERATIV AIUD
Colonel de Securitate
Crăciun Gheorghe

GABRIEL CONSTANTINESCU 3



RĂSPUNSURI PE LUNĂ

*Începând din numărul pe mai, d-l **Gabriel Constantinescu**, directorul **Punctelor cardinale**, răspunde lunar la trei întrebări adresate de colaboratorii sau cititorii revistei, pe teme politice și sociale de actualitate. Cei dornici să formuleze întrebări sunt invitați să le trimită la Redacție, prin poștă sau e-mail, până la jumătatea fiecărei luni. Întrebările (anonime sau semnate, conform dorinței celor care le formulează) trebuie să fie clare, concise și de interes cât mai general. Din fiecare lot lunar de întrebări, vor fi alese trei, primind răspuns în numărul din luna imediat următoare. (Redacția)*

Înainte de a formula răspunsurile la cele trei întrebări lunare, trebuie să menționez faptul că, în vederea conturării unor răspunsuri cât mai convingătoare, am ales calea unei conlucrări cu un vechi și statornic colaborator al periodicului nostru, profesorul de istorie Nicolae Pop. O împreună-lucrare justificată prin faptul că, deși temele propuse se referă la realitățile prezentului din România, rădăcinile acestor realități trebuie adeseori căutate în trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat al devenirii lumii românești în context european și mondial.

1. Cazul Elena Udrea este la ordinea zilei... Cum apreciați prestația doamnelor în politică, în general, și în politica românească, în particular?

Prezența și activitatea femeilor în viața politică e un fenomen relativ nou, a cărui evoluție e necesar a fi schițată pe scurt pentru o înțelegere a "cazului Elena Udrea". În viziunea creștină a vieții, Creatorul a destinat dintru început femeii un rol bine definit, cel de soție și mamă, în cadrul celulei fundamentale în care se va consuma viitorul omenirii, familia.

Ieșirea din rolul firesc al femeii a fost un proces îndelungat, fenomen produs prin ceea ce este cunoscut ca un veritabil război al "emancipării femeii", adică al obținerii statutului de egalitate cu bărbatul în toate ipostazele existenței sociale. Accentul principal s-a pus pe dobândirea dreptului femeii de a ieși din cadrul restrâns al "căminului" și a se manifesta și participa la frământările și luptele desfășurate în Agora. A fost un război îndelungat, purtat uneori chiar cu violență, dar care, în cele din urmă, a fost câștigat de către "sexul frumos".

Lăsând la o parte Antichitatea și Evul Mediu, în Epoca Modernă primele "victorii" în lupta pentru "emanciparea femeii" au fost legate de Revoluția franceză și continuate apoi în secolul al XIX-lea, concretizându-se în obținerea dreptului de a participa efectiv la activitățile sociale și culturale. O victorie care va fi apoi urmată și încununată de obținerea drepturilor politice (dreptul la vot în 1907, în Norvegia, prima țară europeană care acordă acest drept, prima în lume fiind Noua Zeelandă, în 1889). Rând pe rând, statele europene și Statele Unite ale Americii vor renunța la discriminarea politică între femei și bărbați. În România, dreptul la vot acordat femeilor e obținut o dată cu instaurarea comunismului, astfel că după 1989 prezența femeilor în sfera activităților politice e o continuare directă a "tradițiilor" regimului comunist, Elena Ceaușescu constituind, de fapt, modelul femeii "emancipate" pe deplin.

Cu mici și nesemnificative excepții, calitatea de politician a femeilor angajate în sfera politicii românești nu a depășit cu nimic nivelul submediocru al colegilor bărbați. Privind de aproape "buchetul" de reprezentante ale "sexului frumos" angajate efectiv în politica dâmbovițeană, comparativ cu figuri gen Daniela Buruiană, Irina Loghin, Daciana Sârbu, Corina Crețu, Lavinia Sandu etc., etc., Elena Udrea reprezintă un caz aparte. O distincție pe care o subliniază politologul englez Tom Gallagher, a cărui impartialitate și cunoaștere a realităților politice românești nu pot fi puse la îndoială, în articolul intitulat "Canibalism de vară", apărut recent în cotidianul *România Liberă* (24 august 2009). Profesorul britanic de la Universitatea Bradford face următoarele aprecieri demne de a fi luate în seamă: "Doamna Udrea este unul dintre puținele personaje care au descins pe scena politică românească în ultimii ani. Considerată îndeobște o «nucă tare» [...], luptă ca o leoaică încolțită pentru a-și păstra jobul și ministerul. Posedă multă încredere în sine [...], drept pentru care nu aduce o clonă ieșită din laboratoarele de partid. [...] Departe de mine intenția de a o portretiza pe Elena Udrea drept o Ioana d'Arc a PDL [...], dar ținta anchetatorilor parlamentari nu este ea, ci Traian Băsescu, a cărui impredictibilitate continuă să dea fiori destulora".

În timp ce Elena Udrea și prezumtivele ei "abateri" sunt "analizate și întoarse pe toate fețele de "specialiștii, analiștii și politologii" aflați în solda "Antenelor" lui Dan Voiculescu și a "Realității" lui Sorin Ovidiu Vântu, să aflăm și cine este "inchizitorul-șef" aflat în fruntea comisiei parlamentare de anchetă în "cazul Elena Udrea". La o privire cât de cât atentă a unui observator de bună-credință, se conturează cu claritate faptul că sentința a fost dată înainte ca ancheta să fi ajuns la concluzii incriminatoare. Semnificativ pentru înțelegerea stării lucrurilor în acest caz e profilul politic și moral al celui căruia i s-a încredințat misiunea de "inchizitor-șef" în acest proces, deputatul național liberal – și al doilea personaj aflat la conducerea PNL, după Crin Antonescu – Ludovic Orban. Fost ministru al Transporturilor, fost administrator la ROMINSERV (firmă membră a *holding*-ului ROMPETROL, al cărui acționar principal e Dinu Patriciu, ce l-a și instalat drept șef al ofensivei anti-Băsescu), Ludovic Orban a făcut eforturi disperate pentru a se remarca, prin trivialitate deșănțată, în ochii adevăratului șef al PNL, Dinu Patriciu, față de care și-a dovedit fidelitatea în perioada izbucnirii scandalului ROMPETROL. Tatăl lui Ludovic Orban a fost securist în perioada cea mai neagră și mai plină de blestemății a Securității, "măcelarul din Brașov", renumit pentru sadism și maniac al bătăilor crunte. A fost dat afară în perioada anilor 60, când aparatul încerca să-și schimbe fața. A fost arestat pentru furt. A făcut pușcărie la Codlea, ceea ce nu l-a oprit pe fiu-său Ludovic să-și dorească să servească Partidul, astfel că după absolvirea Facultății de Tehnologie a Construcțiilor de Mașini din Brașov, în 1998 și-a propus să intre la "Ștefan Gheorghiu". După revoluție se metamorfozează în liberal și se înscrie la continuatoarea școlii de activiști de partid "Ștefan Gheorghiu", Școala Națională de Studii Politice și Academice (SNSPA), instituție fondată de ofițerii Securității și activiștii Partidului Comunist..

Și acum faptele. Acest detestabil personaj, împreună cu alți patru deputați aparținând PSD și PNL din cadrul comisiei parlamentare de anchetă pun la cale complotul prin care Elena Udrea urma să fie decapitată politic și totodată președintele Traian Băsescu să fie compromis. Conversația în care se "aranjau" detaliile acestui act samavolnic a fost interceptată și pusă la dispoziția presei, care o face publică. Consecința firească a acestei deconspirări ar fi trebuit să fie dizolvarea comisiei de anchetă și condamnarea morală a acestei acțiuni degradante, care venea să confirme încă o dată josnicia clasei politice românești în cea mai mare parte a ei. Urmările acestei dezvăluiri sunt încă o dovadă a nivelului de (i)moralitate din politica dâmbovițeană. În cvasitotalitatea lor, analizele cazului se concentrează nu asupra conținutului interceptării, ci asupra celor ce s-ar fi făcut vinovați de instrumentarea ei. Se pare că punctul de vedere al aceluiași Tom Gallagher în privința acestui caz oglindește cel mai bine și mai aproape de realitate atmosfera în care se sufocă societatea românească. Iată ce spune politologul englez: "Atât înregistrarea clandestină a unei comisii parlamentare de anchetă, cât și abjectele discuții dintre membrii ei ne înfățișează un Parlament tributar exclusiv intrigilor".

Cât privește partea finală a întrebării, despre prestația "doamnelor" în politică, în general, și în politica românească, în particular, trebuie să precizăm faptul că ea conține o gravă eroare. Femeilor implicate în viața politică românească nu li se (prea) poate atribui calificativul de *doamne*. Calitatea de *doamnă* presupune o anumită distincție sufletească, un ridicat nivel de moralitate și apartenența la o aristocrație a spiritului, însușiri care nu se pot atribui femeilor actualmente active în legislativul sau executivul țării. Conduita marii majorități a acestora este mult mai aproape de mahalagism, neînscriindu-se în cadrele unui comportament sobru și neonorând pretențiile de reprezentante ale electoratului român.

2. Se pare că, printr-un recent Comunicat al FRFDPLA, semnat și de părintele Iustin Pârvu, și de maestrul Dan Puric, s-a căzut la pace pe tema complexului memorial de la Aiud, care va cuprinde și mânăstire, și centru de martirologie. Care credeți că vor fi factorii decisivi în realizarea acestui proiect comun?

În capitolul intitulat "Culisele temnițelor Suceavă, Pitești, Gherla și Aiud" din lucrarea *Securitatea, Poliția politică, Dosare, Informații* întocmită de general (r) Neagu Cosma, într-o succesiune de încercări de justificare a ororilor petrecute în anii regimului comunist în sistemul penitenciar din România, autorului îi scapă formularea unei licăriri de adevăr: "Ceea ce s-a petrecut acolo este cu adevărat odios, numai niște minți bolnave puteau imagina și practica torturile la care au fost supuși mulți deținuți"! Precizăm că autorul menționatei lucrări, prin funcția deținută în aparatul de represiune al regimului comunist – Securitatea –, a avut prilejul să cunoască, până la ultimul detaliu, fărădelegile și crimele comise de Partidul Comunist în acțiunea de aneantizare fizică și morală a tuturor celor care s-au opus tentativei de distrugere a neamului românesc.

După evenimentele din decembrie 1989 s-ar fi impus dezvăluirea întregului adevăr despre aceste orori de către puterea politică nou instaurată. Cum însă în România, spre deosebire de Ungaria, Cehoslovacia și Polonia, nu s-a întâmplat o revoluție anticomunistă, ci doar o lovitură de stat și o «rotire de cadre» prin care s-au păstrat vechile structure, drapate însă oportunist în culorile unei «democrații originale». În locul aducerii la lumină a cumplitelor fapte ale trecutului apropiat și a așezării lor în memoria firească, regimul criptocomunist s-a opus sistematic dezvăluirii grozăviilor pretrecute în anii în care ideologia marxist-leninistă se străduia din răsputeri (și uneori chiar reușea) să încețoșeze și întunece mințile unor întregi generații. Neîmplinindu-și cuvenita menire și neîntreprinzând cu responsabilitate, curaj și dăruire o activitate laborioasă de restituire a adevărului despre trecutul recent, numeroși istorici de profesie au adoptat o atitudine condamnabilă de neimplicare. În lipsa unei acțiuni sistematice pentru cunoașterea adevărului chip al regimului comunist, misiunea a fost preluată de către mărturisitorii trecuți prin temnițe și lagăre. Toate scrierile mărturisitoare ajută la dezvăluirea și cunoașterea ororilor, dar dintre acestea se detașează cele care fie abordează realitatea sistemului concentraționar în ansamblul său, cum este lucrarea lui Ion Ioanid *Închisoarea noastră cea de toate zilele*, fie dezvăluie în detaliu multe dintre cele mai cumplite aspecte ale fărădelegilor și crimelor petrecute în temnițele comuniste. Din a doua catregorie menționăm *Masacrarea studențimii române*, mărturia lui Octavian Voinea (cel căruia destinul l-a hărăzit să trăiască «experimentul Pitești», căruia i-a supraviețuit, și să cunoască toată monstruozitatea campaniei de lichidare a tineretului studios). Din aceeași categorie fac parte memoriile lui Marcel Petrișor, *Frontul*

13. Convorbiri din detenție. Autorului i-a fost dat să treacă prin unul dintre cele mai cumplite episoade din temniță: zidirea de vii a 16 deținuți sortiți exterminării, dar de unde, ca printr-o minune, au supraviețuit 6 dintre cei ce trebuiau uciși în «Casimca» de la Jilava.

Lipsa unor acțiuni sistematice și organizate pentru cunoașterea abuzurilor regimului comunist în ansamblul lui a împiedicat instalarea în rândurile opiniei publice românești a unei mentalități și a unei stări de spirit ferme de împotrivire în masă și de condamnare a regimului și sistemului. Dintre toate urmările acestei carențe, cea mai gravă e aceea că în școli tineretul nu a fost luminat asupra adevăratei fețe a comunismului, ceea ce ar fi putut duce la formarea unor generații capabile să se opună categoric tentativelor și acțiunilor de anihilare a conștiinței naționale și de distrugere a temeiurilor învățăturii creștine ca bază a vieții morale. Încercările de a împlini această misiune de cunoaștere a trecutului comunist în România, precum serialul TV «Memorialul durerii» sau înființarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România, au rămas doar tentative palide în context.

Or, inițiativa și demersurile pentru înființarea unui Centru de Martirologie la Aiud au meritul de a-și asuma menirea, deși tardivă, de a împlini o misiune imperios necesară. Pe de o parte, dezvăluirea atotcuprinzătoare a adevărului și aducerea lui la cunoștința întregii opinii publice, iar de de altă parte implicarea Bisericii în tragedia celor care s-au jertfit pentru Neam și Credință, cu pomenirea lor conform rânduielilor liturghice, va avea urmări benefice pentru purificarea conștiinței românilor de toate necurățeniile la care a fost supusă în anii comunismului ateu, ca și ai influențelor negative venite din Occidentul secularizat și consumist, care se îndepărtează din ce în ce mai puternic de temeliile lui creștine.

Strânsa colaborare între Biserică și Laicat, înfăptuită sub egida a două personalități de excepție, Părintele Iustin Pârvu, Starețul Mănăstirii Petru Vodă, și maestrul Dan Puric, poate fi o garanție că proiectul Complexului Memorial are sorți de izbândă. În acest context, faptul că a fost ales Aiudul ca loc al unui asemenea așezământ are valoare de *simbol*, Aiudul fiind epicentrul cumplitului proces de exterminare a elitelor românești. Garanția succesului unui astfel de demers depinde însă de mai mulți factori, și nu în ultimul rând de munca acerbă a unui nucleu de tineri cercetători dedicați cu adevărat împlinirii misiunii încredințate. Aceste persoane există deja, inclusiv în mediul monahal; ceea ce este necesar a fi împlinit e adunarea la un loc a competențelor și eforturilor lor.

Implicarea unor cercetători tineri, care și-au dovedit calitatea de slujitori dezinteresați ai dezvăluirii adevărului, ne duce la convingerea că realizarea proiectului e deplin realizabilă. Toate marile înfăptuiri ale lumii creștine au presupus așezarea la temelii a dăruirii jertfelnice și lucrătoare a multor generații successive, pătrunse de convingerea că truda lor nu este doar utilă, ci și o garanție că existența neamurilor ca realități metaistorice va continua. O dăruire care a înfruntat opresiunea criminală a internaționalismului comunist, continuat în prezent de nu mai puțin dizolvanta concepție a unui globalism menit să transforme întreaga umanitate într-o masă amorfă, alcătuită din indivizi depersonalizați, pentru care doar bunurile materiale, banul și progresul tehnic ar trebui să rămână zeitățile la care să se închine.

3. Masoneria obsedează tot mai mult o anumită parte a opiniei publice românești. Cât vi se pare psihoză conspiraționistă și cât adevăr efectiv în această stare de lucruri?

În legătură cu începuturile acestei organizații secrete, Francmasoneria, s-au întocmit numeroase studii, dintre care unele merg chiar până la a-l considera pe regele Solomon părintele ei. Cei mai mulți autori leagă însă istoria nașterii Francmasoneriei de perioada apogeului construcției catedralelor creștine în Europa apuseană. Cercetătorii fac distincția între Francmasoneria «operativă», cea a breslelor de arhitecți și constructori din Evul Mediu, și Francmasoneria «speculativă». Aceasta din urmă își are originea în tentația de la începuturiile Evului Modern, manifestată de personalități de cultură care pe de o parte simțeau nevoia de a se separa de masa vulgului, iar pe de altă parte considerau că lor li se cuvine să hotărască destinele și evoluția omenirii. Pretinzând că «soluțiile» lor privind organizarea lumii și conducerea acesteia sunt superioare viziunii Bisericii Creștine, au stârnit bănuielile și opoziția Papalității. Între începutul secolului al XVIII-lea și începutul celui de al XX-lea, Francmasoneria a fost condamnată de către Biserica Catolică în 12 luări de poziție. Ulterior a fost condamnată și de multe dintre Bisericile Ortodoxe.

Cât privește pătrunderea acestei organizații secrete în lumea românească, o dată plauzibilă este aceea a momentului revenirii în Țara Românească a fostului secretar al lui Constantin Brâncoveanu, italianul Antonio Maria del Chiaro, de această dată în slujba lui Constantin Mavrocordat. Afirmarea efectivă în lumea românească a Francmasoneriei se produce în veacul al XIX-lea, o dată cu revenirea în țară a tinerilor care și-au desăvârșit pregătirea intelectuală în Franța, țara în care ideile și acțiunile masonice au marcat «succese» deosebite începând cu 1789.

Întreaga pleiadă a generației «pașoptiste» – frații Golescu, Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, Costache Negri, Alecu Russo, Ion Brătianu, C. A. Rosetti, Ion Heliade-Rădulescu, Christian Tell, Ion Câmpineanu, Gheorghe Magheru etc. – au fost masoni a căror inițiere s-a făcut în străinătate. Se pare că resortul intim al acestor personalități ilustre ale culturii și istoriei românești a fost convingerea că pot folosi posibilitățile structurilor masonice europene în vederea sprijinirii luptei românilor în direcția afirmării naționale, a împlinirii idealurilor de unitate și independență. Altfel spus, pentru elitele românești ale celei de a doua jumătăți a secolului al XIX-lea, apartenența la Francmasonerie a constituit un mijloc de împlinire a idealurilor naționale și nu un scop în sine. Această atitudine față de Francmasonerie a elitelor românești va fi dominantă până la sfârșitul Primului Război Mondial și înfăptuirea Marii Uniri. După realizarea acestui ultim mare ideal național, relația dintre elitele românești și Francmasonerie se va modifica radical. De data aceasta structurile masonice (europene și mondiale) se vor folosi de personalitățile din România Mare pentru atingerea scopurilor lor nemărturisite. Dacă înainte de Primul Război Mondial, sprijinirea emancipării și afirmării națiunilor a constituit un argument pentru desființarea imperiilor multinaționale existente la acea vreme, după dezmembrarea acestora, noile state naționale nu s-au mai bucurat de sprijin masonic. Și cum țelul final al Francmasoneriei este dominanția mondială, desființarea statelor naționale și resorbirea lor în uniuni globalizante de obediență masonică a devenit noul obiectiv, în direcția împlinirii căruia eforturile masonice s-au desfășurat cu toată energia. În acest nou context, elitele naționale, politice și culturale, au devenit principalele instrumente utilizate în vederea atingerii scopului final urmărit de către Francmasonerie: dominația mondială. Carol I – Rege al României, Nicolae de Hohenzollern – Principe, Constantin Argetoianu, Nicolae Titulescu, Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, George Valentin Bibescu – Principe, Ioan (Jean) Pangal, Horia Hulubei sunt doar câteva dintre personalitățile care ilustrează aservirea elitelor de către țelurile mondialiste ale Francmasoneriei.

După Al Doilea Război Mondial, în rândurile francmasonilor români se disting trei categorii. Prima este ilustrată prin M. Sadoveanu, M. Ralea și H. Hulubei, care s-au alăturat deplin regimului comunist nou instaurat. A doua grupare, din rândul căreia cităm doar pe Jean Pagal și Marcel Schapira, este alcătuită dintr-un mare număr de francmasoni români aflați la Paris între anii 1947-1966, cuprinși într-o lungă listă în lucrarea lui Radu Comănescu și Emilian M. Dobrescu intitulată *Istoria Franc-Masoneriei Universale* (1926 – 1960), dar și în *Istoria Franc-Masoneriei Române* (1734 –1991). Gruparea de la Paris s-a remarcat prin eforturi susținute de a împiedica unificarea exilului românesc în lupta împotriva subjugării României intereselor sovietice. Această grupare a urmărit îndepărtarea de la o acțiune concertată cu caracter anticomunist nu numai a elementelor de extremă dreaptă, ci și a celor grupate în jurul guvernului Nicolae Rădescu. Urmările acestei nesăbuite atitudini a fost menținerea dezbinării în rândurile exilului românesc și ineficiența luptei anticomuniste. Prin permanentizarea disputelor în rândurile exilului românesc, s-a instalat și o totală neîncredere a puterilor occidentale, în perioada războiului rece, într-o contribuție eficientă a acestui exil în confruntarea cu regimurile comuniste. Și, în sfârșit, o a treia categorie, mai puțin numeroasă, e cea alcătuită din cei rămași în țară, dar care au refuzat colaborarea cu regimul comunist și au înfruntat aceeași soartă cu contestatarii acestuia, urmarea fiind catalogarea lor ca uneltitori împotriva noii ordini sociale și întemnițarea multora dintre ei (cazul Alexandru Paleologu).

O dovadă că Francmasoneria a reprezentat o forță reală, capabilă să intervină în desfășurarea evenimentelor de mare semnificație, de la sfârșitul secolului XVIII pînă spre sfârșitul secolului XX, o constituie faptul că personalitățile care își leagă numele de nașterea Statelor Unite ale Americii, de Revoluția franceză, de constituirea statelor naționale europene – Germania, Italia, România – au fost masoni. Încă de la începuturile moderne ale istoriei masonice, nume ilustre ca Frederic II cel Mare – Regele Prusiei, Iosif II – Împăratul Austriei, Napoleon III – Împăratul Franței, Garibaldi etc., precum și oamenii de cultură de talia lui Mozart, Goethe, Lessing etc. erau și ei masoni. Dovada cea mai convingătoare că de-a lungul timpului capacitatea Francmasoneriei nu s-a modificat (diminuat) este aceea că cele două mari personalități care-și leagă numele de deznodământul celei de a doua mari conflagrații mondiale, Churchill și Roosevelt, aparțineau structurilor masonice. Să mai menționăm faptul că una dintre cele mai importante loji masonice care funcționează în SUA este Loja *B'nai B'rith* ("Fiii Frăției"), exclusiv iudaică, întemeiată în 1843 la New York, care-și ascunde adevăratele țeluri sub afirmații de uz public conform cărora ar fi fost întemeiată pentru promovarea acțiunilor umanitare în lumea evreimii. (Numără azi circa 350.000 de membri, dintre care 300.000 trăiesc în SUA.)

În realitate, în spatele propagandei mondiale care utilizează sloganuri "democratice", lumea este dominată și condusă de grupuri restrânse de "aleși", care acționează în ramuri /structuri diferite ale Francmasoneriei și din care fac parte cvasitotalitatea personalităților cu rol de decizie în privința soartei umanității. Așa sunt, de pildă: **Comitetul celor 300** (care reprezintă întregul sistem bancar mondial și cuprinde exponenții cei mai importanți ai națiunilor apusene); **Council of Foreign Relation** (GFR – "guvernul nevăzut al SUA" sau "Ministerul pentru Afaceri Externe al lui Rockefeller"); **Grupul Bilderberg** (organizație secretă compusă din circa 120 de membri, reprezentând vârfurile politice și economico-financiare ale Europei Apusene, Statelor Unite și Canadei); **Comisia Trilaterală** (organizație secretă fondată în 1973 de către David Rockefeller și Zbigniew Brzezinski, ca alternativă la ONU și cu rol de "guvern mondial").

Cum însă datorită unor indiscreții și a unor investigații îndrăznețe, o parte din țelurile și identitatea celor care servesc aceste organizații au devenit cunoscute marelui public, pentru a deturna atenția, curiozitatea, cunoașterea și înțelegerea de la adevărata componență și mai ales de la adevăratul rost al Francmasoneriei și ramurilor ei, cel puțin în România, dar probabil și în celelelte țări europene, s-au întreprins acțiuni menite să oculteze realitatea în continuare. În acest scop, pentru a susține pretenția că Francmasoneria nu are nimic de ascuns și că singurele ei scopuri sunt faptele umanitare, au fost puse la dispoziția celor mulți și naivi spectacole de gust îndoielnic prin care simulacre de temple masonice și-au deschis porțile pentru vizionarea de expoziții cu însemne și alte materiale de recuzită, prin care se pretinde că se desfășoară activitatea organizațiilor masonice. În realitate, însă, procesul de racolare a elitelor politice și culturale se desfășoară cu aceeași intensitate ca în trecut, iar numele și rolul celor convinși să servească adevăratele țeluri ale masoneriei rămân în continuare tainice și bine păzite. Credem că, ori de câte ori constatăm manifestări anticreștine și antinaționale de susținere a globalismului mondialist dizolvant, în care sunt angrenate personalități ale politicii și culturii românești, nu greșim dacă le suspectăm nu doar de simpatie pentru scopurile destructive masonice, ci chiar de apartenență și lucrare efectivă pentru atingerea acestor ținte. Că se mai și exagerează uneori, aceasta este o altă discuție.

Facem încă o dată apel către abonații care nu și-au achitat abonamentele pe anul în curs: fie să le achite urgent, fie să ne confirme, telefonic sau în scris, că nu mai sunt interesați să primească revista. ***(Redacția)***

1909 • CENTENAR CONSTANTIN NOICA • 2009

La centenerul lui Noica

Noica s-a născut în comuna Grosu, judeţul Teleorman, la 25 iulie 1909*. Învaţă la Liceul „Dimitrie Cantemir" şi apoi la „Spiru Haret", după care este student la Facultatea de Litere şi Filosofie şi devine un apropiat al filosofului Nae Ionescu, simpatizant al legionarilor, alături de Mircea Vulcănescu, Constantin Floru şi Virgil Bogdan. Şi-a continuat studiile în Franţa şi Germania. A lucrat ca bibliotecar la catedra lui P. P. Negulescu, ca redactor-şef la publicaţia legionară *Buna Vestire* şi ca referent la Institutul Român din Germania. Se întoarce în ţară după 1941 şi rămâne, cu toate că avea posibilitatea de a pleca din România, să îndure urgia comunistă. Din 1949 are domiciliu forţat la Câmpulung, iar din 1958 este arestat şi condamnat la 25 de ani de închisoare, fiind eliberat în 1964.

Până în 1944 Noica a reuşit să publice opt cărţi, primele şase de istoria filosofiei, un jurnal cu planuri pentru viitor şi o lucrare, *Pagini despre sufletul românesc*, în care este conturată viziunea unei filosofii cu specific naţional. A făcut destul de puţin, s-ar putea spune, pentru a fi apreciat ca filosof. Dar aceştia nu au fost decât primii zece ani de manifestare a vocaţiei de cărturar, Noica dovedindu-se, în schimb, un mare publicist (aproape 300 de articole până în 1934 şi peste 800 până la sfârşitul vieţii, care l-au făcut cunoscut). Astfel încât, chiar după cinci ani de tăcere (1944-1949), arestarea lui a fost un eveniment cu ecouri naţionale şi internaţionale deosebite, care i-au creat o anumită faimă şi, cel puţin în ultimii ani de închisoare, un tratament care i-a permis să rămână în viaţă.

Cert este că, după eliberare (1964), fără a întreprinde ceva deosebit, era considerat cel mai important intelectual, atât faţă de cei vechi, care mai scăpaseră de urgia comunistă, dar care, fie de teamă (ca Vasile Băncilă), fie din cauza vârstei (ca Ion Petrovici) sau a lipsei de popularitate (Anton Dumitriu), trăiau mai mult ascunşi, cât şi faţă de cei noi, care, cu excepţia unor scriitori, nu erau apreciaţi, în ciuda funcţiilor deţinute şi a posibilităţilor (publicistice şi profesorale) de a-şi face popularitate.

Credincios programului său din *Jurnalul filosofic* (1944), de a se adresa tinerilor, cu riscul, dovedit ulterior real (din dosarele Securităţii), de a reedita motivele pentru care a fost arestat, după angajarea la Centrul de Logică al Academiei, în legătură cu activitatea de traducător din comentariile greceşti ale logicii lui Aristotel, dar şi independent de aceasta, Constantin Noica s-a ocupat cu organizarea unor „grupuri" (cum erau numite în dosare) de tineri pe care încerca să-i instruiască, să le trezească interesul pentru anumite teme, probleme, domenii de cercetare şi chiar profesii, printr-o metodă proprie, de tip socratic, de interogaţie stimulativă, de exemplificare şi chiar de exersare. Astăzi există lucrări speciale de metodologia cercetării ştiinţifice, de perfecţionare a muncii intelectuale, de informare şi documentare, dar care lipseau pe atunci şi, în plus, nu sunt atractive fără exercitarea lor. Este cu totul altceva, de exemplu, să te apuci să înveţi limba greacă veche sau germana de unul singur sau cu un profesor oarecare, faţă de situaţia în care îţi trezeşte cineva interesul pentru o anumită lucrare, pentru traducerea şi pentru interpretarea ei. Iar acea persoană este dispusă, în propriul tău interes, să te ajute în mod operativ.

Având cunoştinţe temeinice în toate domeniile ştiinţei şi ale culturii, dar mai ales în filosofie şi literatură, Noica era capabil să întreţină relaţii „de grup", în realitate un fel de seminarii, cu tineri din orice domeniu, şi chiar a făcut-o, creându-şi o mare popularitate. Ştia, în mod diferenţiat, să întreţină astfel de relaţii şi cu persoane mature şi chiar vârstnice, pe care le antrena la tot felul de activităţi de creaţie, de cercetare, de traducere şi interpretare. Datorită strădaniei sale s-a desăvârşit traducerea operei lui Platon, traducerea fragmentelor din presocratici, din opera lui Aristotel, din comentatorii greci ai logicii aristotelice, din Kant şi din Hegel, din Cantemir, din Teofil Coridaleu, la multe dintre acestea Noica lucrând efectiv.

În cadrul activităţii sale de valorificare a culturii universale şi a celei româneşti se înscrie şi interesul lui Constantin Noica pentru Mihai Eminescu, pe care îl considera „omul deplin al culturii româneşti". La început a fost captivat de traducerea lui Eminescu din *Critica raţiunii pure* a lui Kant. A fost uimit de sârguinţa şi tenacitatea poetului care, la douăzeci de ani, se încumetase să traducă cea mai grea carte a filosofiei germane. Şi a făcut-o într-un mod exemplar. Cu această ocazie a cercetat şi manuscrisele, aşa-numitele „caiete" ale poetului, şi a văzut că acestea reprezintă, prin alcătuirea lor, ca şi prin conţinut, ceva cu totul deosebit pentru literatura universală, ceea ce l-a determinat să înceapă o adevărată luptă pentru publicarea lor integrală, facsimilată. Şi această „luptă" era primejdioasă pentru vremurile acelea, din pricina scandalurilor iscate de publicarea scrierilor lui Eminescu, considerate antisemite, cu toate că, în „caietele" acelea, nu era vorba despre aşa ceva. În genere, chiar din timpul vieţii poetului nostru naţional şi până în zilele noastre, au existat admiratori şi detractori ai lui Eminescu, indiferent de coloratura lor politică şi de naţionalitatea lor. Datorită poziţiei sale şi a scrierilor sale despre opera lui Eminescu, Noica a reuşit să impună, după criteriul *pro* sau *contra* lui Eminescu, distincţia dintre patrioţii români şi trădătorii de ţară. Visul lui Costantin Noica s-a realizat abia în zilele noastre: au fost facsimilate, într-o ediţie monumentală, *Caietele lui Mihai Eminescu*.

Mai important decât toate acestea este faptul că Noica, în ciuda atâtor activităţi, nu şi-a abandonat niciodată preocupările filosofice. Or, după petrecerea sa din această lume, ceea ce a rămas este **opera**. S-a petrecut, însă, exact contrariul aşteptărilor lui Noica şi ale oricărui creator. După un secol de la naşterea sa, cu excepţia câtorva care l-au cunoscut, majoritatea l-au evocat ca persoană colocvială, interesaţi de amintiri şi mai mult de atitudinile politice din tinereţe, condamnabile după aceştia, dovedindu-se, cum au şi declarat-o (că n-au învăţat nimic de la Noica), cu totul nepăsători şi chiar ostili concepţiilor sale filosofice (învechite cu mult de pe când le-a scris). Te poţi întreba: ce căutau oamenii aceştia în preajma lui Noica, dacă nu-i interesa ceea ce publică el?

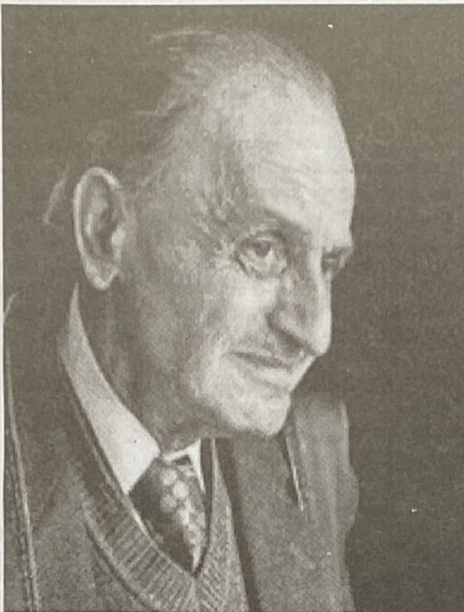
Or, Noica publica lucrări care l-au făcut celebru, independent de „grupurile" pe care se străduia să le orienteze către ceva pozitiv. Putea să n-o facă, şi opera lui rămânea aceeaşi. Îi aparţin, în filosofia românească, pe linia tradiţiilor noastre, rezultate în domeniile: istoria şi teoria categoriilor; rostirea filosofică românească; sistemul filosofic al *Devenirii întru fiinţă* şi logica hermeneutică. Ultimele trei sunt contribuţii majore, originale.

Institutul de Filosofie şi Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru" al Academiei Române publică, în contrast cu volumele de amintiri despre ce făcea Noica în timpul liber, în seria *Studii de istorie a filosofiei româneşti*, un volum omagial de *cercetări* asupra operei filosofice a lui Constantin Noica.

Academia Română, la sesiunea comemorativă la care au participat, ca invitaţi de onoare, membri ai Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România şi ai Fundaţiei „George Manu", acordându-i cinstirea cuvenită, ca membru *postmortem* al Academiei Române, a constatat cu regret faptul că, din cauza dreptului de autor, care aparţine unuia dintre „grupurile" amintite, Academiei Române i-a fost interzisă publicarea operei filosofice a lui Constantin Noica. *Copyright*-ul capitalist se dovedeşte mai tare decât cenzura comunistă!

Opera lui Constantin Noica se găseşte, însă, în marile biblioteci, iar numele său va rămâne scris cu majuscule în istoria filosofiei româneşti, în care el a reuşit, încă din tinereţe, *să calce cu dreptul*, cum îi plăcea să spună.

Acad. Alexandru SURDU



În vara aceasta s-au împlinit o sută de ani de la naşterea filosofului Constantin Noica (1909-1987). Într-o ţară mai puţin aservită intelectual şi mediatic ideologiilor dominante (după a căror grilă stîngistă Noica trece drept „reacţionar" şi „protocronist"), întregul an 2009 s-ar fi cuvenit decretat oficial ANUL NOICA, fiind vorba de cel mai important cărturar şi gînditor din România celei de-a doua jumătăţi a secolului XX. În devertebrata lume românească de azi, pe fondul singurei crize care ne preocupă efectiv (cea economico-financiară), evenimentul – în pofida cîtorva manifestări izolate, fără ecou semnificativ (în cadrul Bookfest 2009, în cadrul unei secţiuni a Academiei, în cadrul Muzeului Literaturii Române, în cadrul Cercului Noica sau al cîtorva reviste culturale de tiraj modest) – a trecut însă aproape neobservat, cel puţin la nivelul publicului mai larg. Nici măcar discipolii consacraţi ai filosofului nu s-au sinchisit prea tare, părînd mai degrabă a se conforma „prudent" (inclusiv pe linie editorială) *embargo*-ului impus de *establishment*. Nici cu acest prilej deosebit nu s-a produs necesara revizuire şi resuscitare a imaginii lui Noica, mai ales în conştiinţa tinerei generaţii.

Îi mulţumim d-lui acad. Alexandru Surdu pentru textul destinat revistei *Puncte cardinale* (nu fără regretul că, dintr-o nefericită nesincronizare, n-a putut apărea încă din numărul trecut).

(Redacţia)

---

* „Viaţa din a cărei substanţă au apărut proiectul şi cauza lui Noica începe pe 12 iunie 1909. Iar în catastifele aflate în arhiva primăriei locale, la rubrica destinată nou-născutului Constantin Noica, în dreptul locului de naştere, este trecut satul Vităneşti din comuna Grosu, judeţul Vlaşca (astăzi judeţul Teleorman). Cu toate acestea, atunci cînd ne referim la data de naştere a lui Noica, ziua pe care o pomenim cel mai des e cea de 25 iulie 1909. Explicaţia e simplă: în anul 1929, statul român avea să adopte calendarul gregorian (Biserica Ortodoxă va adopta acelaşi calendar trei ani mai tîrziu) şi, graţie decalajului de 13 zile faţă de calendarul iulian, toate datele anterioare anului 1929 aveau să primească un surplus de 13 unităţi. Cum cele două calendare au fost folosite multă vreme în paralel, din nevoia de a evita confuziile cronologice, tradiţia culturală a consacrat în cazul lui Noica folosirea ambelor date de naştere – 12 iulie şi 25 iulie –, pentru ca în ultimele decenii cea de-a doua variantă să se impună treptat" (Sorin Lavric, *Noica şi Mişcarea legionară*, Ed. Humanitas, Buc., 2007, pp. 12-13). E obscur de unde va fi scos d-l Mircea Martin, autorul articolului despre Noica din *Dicţionarul general al literaturii române* apărut sub egida Academiei Române (L/O, Ed. Univers Enciclopedic, Buc., 2005, p. 642), data de... 24 iulie! *[Nota R. C.]*

Luna septembrie fiind aceea a începutului de an şcolar, includem în acest număr mai multe materiale privitoare la problemele învăţământului românesc după 20 de ani de "reformare" democratică. Dincolo de formalism, indolenţă şi corupţie, o problemă care continuă să nu dea pace legislatorilor noştri se vede a fi rămas aceea a Religiei în şcoli (pe care unii dintre noi avusesem naivitatea de a o considera un bun şi un drept definitiv câştigat după lungile decenii de ateism comunist). Implicarea directă a Patriarhiei Române în dialogul cu Preşedinţia şi cu Legislativul arată adevărata gravitate a demersurilor pe care "aleşii" poporului le fac pentru descreştinarea oficială a României postcomuniste. ***(Redacţia)***

ORA DE RELIGIE ÎN ŞCOLILE ROMÂNEŞTI

Mă gândeam, în aceste vremuri, la felul în care istoria se repetă, fiindcă, iată, asistăm la pervertirea unora dintre noi cu maladia secularismului, care evidenţiază *ora de Religie* ca fiind un instrument al *stress*-ului şi al discriminării, şi care, în consecinţă, invocă înlăturarea acesteia din preajma copiilor noştri, ca nu cumva fie contaminaţi de duhul îndoctrinării, al bigotismului ori al pietismului...

Nu ştiu de ce, dar de câţiva ani încoace suntem ameninţaţi şi asaltaţi, în momentul în care se pune în discuţie schimbarea ori modificarea unei legi (dezvoltarea şi perfecţionarea ei), cu tot felul de probleme şi atitudini ideologice, promovate de tot de felul de pseudointelectuali – membri ai nu se mai ştie cărei „societăţi civile" –, care sunt deranjaţi ba de (ne)deschiderea dosarelor şi deconspirarea celor ce au colaborat cu Securitatea comunistă, ba de existenţa icoanelor în şcolile româneşti, ba de problema manualelor de Religie, ba – şi mai ales – de discriminrea homosexualilor... Chiar şi problema *existenţei şi a statutului orei de Religie* a mai fost furibund dezbătută şi în ultimii ani... Ce să facem, acestea sunt, după unii, adevăratele şi singurele probleme ale României post-comuniste – care, iată, de douăzeci de ani se zbate şi se străduieşte să-şi caute locul, sensul şi importanţa în noua configuraţie geopolitică şi geostrategică a erei globaliste, în cadrul instituţiilor sau structurilor europene şi euro-atlantice!... Potrivit unora, Biserica ar sta, cu mai toate ale ei, în calea acestor demersuri. Problema este că cei care se simt ameninţaţi de influenţele orei de Religie (altfel, întotdeauna binefăcătoare) sunt foarte puţini şi foarte slabi în argumentele lor. Iată, în schimb, care sunt argumentele noastre:

- Prezenţa *orei de Religie* în învăţământul de stat este conformă Constituţiei României, care prevede în art. 32. alin. (7): „Statul asigură libertatea învăţământului religios, potrivit cerinţelor specifice fiecărui cult. În şcolile de stat, învăţământul religios este organizat şi garantat prin lege".
- Disciplina Religie se predă în şcolile de stat potrivit Legii Învăţământului nr. 84/1995, art. 9, alin. (1): „Planurile-cadru ale învăţământului primar, gimnazial, liceal şi profesional includ religia ca disciplină şcolară, parte a trunchiului comun. Elevul, cu acordul părinţilor sau al tutorelui legal instituit, alege pentru studiu religia şi confesiunea. La solicitarea

încheie fără această disciplină. În mod similar se procedează şi pentru elevul căruia, din motive obiective, nu i s-au asigurat condiţiile pentru frecventarea orelor la această disciplină".
- Prezenţa Religiei în sistemul de învăţământ românesc nu este o inovaţie a perioadei post-decembriste. Legea Instrucţiunii Publice din 1864, care a stat la baza învăţământului românesc peste trei decenii şi care a fost una dintre primele legi din Europa care instituiau obligativitatea şi gratuitatea învăţământului (după Suedia, Norvegia, Prusia şi Italia, dar înaintea Marii Britanii, Elveţiei, Bulgariei, Serbiei, Franţei), aşeza Religia la loc de cinste între obiectele de studiu, atât în cadrul învăţământului primar, unde se preda "catehismul" (art. 32), cât şi în cadrul învăţământului secundar, gimnazial şi liceal, unde se preda "religiunea" (art. 116) în sens mai larg.
- În majoritatea statelor Uniunii Europene, cu excepţia Franţei, Religia este disciplină şcolară, sub diferite denumiri (a se vedea scrisoarea deschisă a Patriarhului către Preşedinte). Astfel, statele Uniunii Europene promovează un sistem de învăţământ care valorifică potenţialul educativ al Religiei.
- În ziua de 29.02.2008, la Palatul Patriarhiei din Bucureşti, conducătorii şi reprezentanţii cultelor religioase recunoscute în România şi-au exprimat poziţia comună cu privire la menţinerea disciplinei Religie în planurile-cadru ale învăţământului liceal, ca parte a trunchiului comun.
- Disciplina Religie propune – nu impune – valori spirituale şi morale ce stau la baza culturii europene şi naţionale, valori la care elevii trebuie să aibă acces în mod liber şi care au un rol formativ deosebit, demonstrat cu prisosinţă şi de studiile sociologice în domeniu.

Prin urmare, am senzaţia tot mai pregnantă că spiritul autentic, cu toate ale sale, îi deranjează pe unii deoarece constituie o realitate existenţială puternică şi cât se poate de compactă, conţinând nişte precepte morale foarte clare şi corect definite. Acest lucru le-ar îngrădi unora, chipurile, „libertatea de conştiinţă". Cred că, în primul rând, unii ca aceştia sunt victimele secularizării, sau nostalgicii vremurilor prigonitoare împotriva Bisericii, ori sclavii propriei lor conştiinţe, lipsite de o articulare spirituală autentică.

Suntem întru totul de acord cu respectarea drepturilor unei minorităţii – fie şi aceea a ateilor şi liber-cugetătorilor, dar aceştia să nu uite totuşi faptul că, în spiritul reciprocităţii, trebuie aplicată şi vice-versa. În caz contrar, vom vorbi, într-adevăr, de discriminare!

Nu asistăm, oare, sau nu suntem chemaţi să participăm din nou la o lămurire a doctrinei promovată de ideologii secularizaţi şi secularizanţi în raport cu învăţătura dreptcredincioşilor creştini? Care mai este diferenţa între ateismul de ieri şi „laicismul" de azi? Măcar acela îşi spunea pe nume!

Aşadar, ni se cere să renunţăm oficial la Chipul lui Hristos din sufletele noastre şi din viaţa noastră cotidiană, şi mai cu seamă să respingem Chipul Hristic din minţile şi inimile copiilor noştri!... Păi, astfel de încercări s-au mai făcut în istoria (chiar recentă) a poporului nostru, aşa încât ar trebui să dispunem de o oarecare imunitate!...

Şi mai ştim un lucru: atunci când vrei să faci pe victima unui context sau pe eroul unei cauze, se impune existenţa şi enunţarea unor dovezi, a unor probe logice sau materiale. Eu nu am văzut şi nu am cunoscut la noi, în ultimii 20 ani, nici o victimă a vreunei ore de Religie (obiect de studiu şcolar reintrodus după 1990, cu multă trudă şi sacrificiu); în schimb, am văzut şi am cunoscut copii, tineri şi oameni maturi care au primit multe daruri şi binefaceri de la Hristos Domnul prin intermediul rugăciunilor învăţate în cadrul acestor ore (şi aşa foarte puţine). Cu toţi aceştia ce facem, acum? Îi trecem aşa, cu vederea, fără să-i întrebăm şi pe ei ceva?... De fapt, noii politruci ai secularismului au întrebat ei pe cineva, ceva?!...

Dar noi, pentru toate acestea, trebuie să-I mulţumim lui Dumnezeu, în primul pentru că ne aduce la realitate şi ne invită la trezvie, scoţându-ne din ispita şi păcatul triumfalismului şi al autosuficienţei, iar în al doilea rând pentru că ne dă atâtea prilejuri de cultivare şi chiar de înmulţire a conştiinţei apologetice, în vederea (re)activării laturii mărturisitoare şi misionare, toate cu scopul dobândirii mântuirii noastre.

Aşadar, să dea Dumnezeu – Cel în Treime slăvit şi lăudat – să putem să le primim pe toate cu bucurie, cu folos duhovnicesc şi cu smerenie, şi să îndrăznim înainte cu Mântuitorul Iisus Hristos, căci „El a biruit lumea" păcatelor, inclusiv pe cea a necredincioşilor moderni şi contemporani, pentru care suntem datori să ne rugăm, chiar la orele de Religie sau la slujbele pe care ei le resping, şi să zicem cu toţii: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac!".

Drd. Stelian GOMBOŞ
Consilier la Secretariatul de Stat pentru Culte
din cadrul Ministerului Culturii,
Cultelor şi Patrimoniului Naţional

RELIGIA ÎN ŞCOLI: PATRIARHUL CĂTRE PREŞEDINTE

În contextul dezbaterilor referitoare la proiectele legilor educaţiei, Prea Fericitul Părinte Patriarh Daniel a adresat Preşedintelui României următoarea scrisoare privind statutul disciplinei Religie în învăţământul preuniversitar:

Domniei Sale,
Domnului Traian Băsescu,
Preşedintele României

Stimate Domnule Preşedinte,

Am luat act de propunerile formulate de către Comisia Prezidenţială pentru Analiza şi Elaborarea Politicilor din Domeniile Educaţiei şi Cercetării din România, în proiectul de Lege a Învăţământului Preuniversitar, art. 37, alin (1), din 30 aprilie 2009 şi ne exprimăm îngrijorarea cu privire la excluderea disciplinei religie din planurile-cadru ale învăţământului liceal şi la statutul incert al acesteia în învăţământul primar şi gimnazial.

Pentru păstrarea disciplinei religie în planurile-cadru ale învăţământului primar, gimnazial şi liceal, ca parte a trunchiului comun, aducem următoarele argumente:

1. Prezenţa orei de religie în învăţământul de stat este conformă Constituţiei României, care prevede în art. 32. alin. (7): „Statul asigură libertatea învăţământului religios, potrivit cerinţelor specifice fiecărui cult. În şcolile de stat, învăţământul religios este organizat şi garantat prin lege". De asemenea, este conformă Legii nr. 489/2006 privind libertatea religioasă şi regimul general al cultelor, care prevede în art. 32 alin. (1): „În învăţământul de stat şi particular, predarea religiei este asigurată prin lege cultelor recunoscute".

2. Disciplina religie se predă în şcolile de stat potrivit Legii Învăţământului nr. 84/1995, republicată, art. 9, alin. (1): „Planurile-cadru ale învăţământului primar, gimnazial, liceal şi profesional includ religia ca disciplină şcolară, parte a trunchiului comun. Elevul, cu acordul părinţilor sau al tutorelui legal instituit, alege pentru studiu religia şi confesiunea. (2) La solicitarea scrisă a părinţilor sau a tutorelui legal instituit, elevul poate să nu frecventeze orele de religie. În acest caz, situaţia şcolară se încheie fără această disciplină. În mod similar se procedează şi pentru elevul căruia, din motive obiective, nu i s-au asigurat condiţiile pentru frecventarea orelor la această disciplină".

3. Pentru a se asigura, în mod egal, accesul elevilor la educaţia religioasă, potrivit cultului din care fac parte, Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă şi regimul general al cultelor prevede în art. 32 alin. (4): „La cerere, în situaţia în care conducerea şcolii nu poate asigura profesori de religie aparţinând cultului din care fac parte elevii, aceştia pot face dovada studierii religiei proprii cu atestat din partea cultului căruia îi aparţin".

4. Prezenţa religiei în sistemul de învăţământ românesc nu este o inovaţie a perioadei post-decembriste. Legea instrucţiunii publice din 1864, care a stat la baza învăţământului românesc peste trei decenii şi care a fost una dintre primele legi din Europa care instituiau obligativitatea şi gratuitatea

(continuare în pag. 12)

EXAMENUL DE BACALAUREAT ÎNTRE NEPĂSARE, IGNORANȚĂ ȘI REA-INTENȚIE

Printre alte nelegiuiri, comuniștii, pentru a asigura instalarea sinistrului lor regim, au fost preocupați intens și de distrugerea sistematică a elitelor fiecărei categorii sociale sau profesionale. Evident, intelectualii, socotiți dușmani de prim rang, au avut de suportat samavolnicii și persecuții inimaginabile. Cei autentici, deja formați, au fost decimați la Canal ori în cumplite închisori, iar cei scăpați au fost, tot programatic, marginalizați, urmăriți, timorați, anihilați. Golul format a fost, desigur, umplut cu "înlocuitori". Pentru ca sinistrul demers să reușească, prima instituție vizată a fost Școala. Dintr-un templu al înaltei culturi și spiritualități, dintr-un sanctuar al valorilor autentice și al rezistenței intelectuale, Școala a fost obligată să devină un laborator al formării "omului nou". Rigoarea, exigența, reala învățătură de carte au fost diluate treptat și înlocuite cu experimente penibile, în care bunul plac al activiștilor de partid juca un rol determinant. Atâta vreme cât în școli au mai putut funcționa și profesorii formați în perioada interbelică, instrucția și educația s-au apropiat – fie și fulgurant – de cotele atinse în acel superb interval de timp. Însă după ieșirea lor din sistem, pseudovalorile, abdicările de la norme și principii, experimentele vinovate și neinspirate, obtuzitatea înalților funcționari cu responsabilități în domeniul didactic, rudimentele copiate neghiob din învățământul altor țări au dat lovituri grele școlii românești, compromițând-o, poate, iremediabil.

După 1989, absența oricărui acord asupra finalităților procesului instructiv-educativ, refuzul de a defini un corpus de obiective didactice pe care ar trebui să le atingem ori un set de valori tutelare, toate acestea au menținut instituția școlară într-un inform inerțial nefast, cu "virtuți" de frânare, de falsificare sau chiar de blocare a tuturor activităților specifice. Pentru ca Școala să-și piardă aura și exigențele cunoscute odinioară, pentru ca ea să poată fi penetrată ori condusă de profesioniști îndoielnici și să poată fi absolvită de semidocți sau analfabeți, filtrele temute de care dispunea, recte **examenele**, i-au fost, treptat, compromise. Examenul de capacitate a fost mutilat și apoi desființat, concursul de admitere în licee a avut aceeași soartă, iar bacalaureatul, dintr-un examen național-reper, de imens prestigiu, a ajuns o înscenare, o chestiune de sinistre aranjamente, difamante atât pentru candidați, cât și, în special, pentru profesorii examinatori.

Examenul este încă defectuos structurat. Numirea președinților, vicepreședinților, alcătuirea comisiilor de evaluare se realizează după criterii discutabile, arbitrare, și au urmări grave asupra selectării candidaților aflați în examen, dar și pentru elevii care vor dori să-l susțină în anii viitori. Inexistența unei diferențe clare între un absolvent de liceu *fără* și *cu* bacalaureat întreține *statu quo*-ul vinovat, menține confuzia și îi demotivează pe potențialii aspiranți la diplomă.

Fără speranța că voi fi ascultat, propun câteva măsuri reparatorii care, luate cu hotărâre și fără tăieturi, ar redresa această instituție bătută de toate vânturile. În primul rând, rețelele care de zeci de ani falsifică tabla de valori a oricărui examen ori concurs trebuie demantelate fără ezitare, iar vinovații – ușor de depistat și prin reevaluarea atentă și corectă a tezelor din sesiunile trecute – pedepsiți exemplar. De ce nu s-a făcut niciodată acest lucru elementar? De ce profesorii serioși sunt ocoliți atunci când sunt aranjate comisiile, iar tripoteurii se bucură de o constantă și rușinoasă trecere? Așa cum am mai spus-o și cu alte ocazii, președinții comisiilor trebuie să fie cel puțin conferențiari și, pentru licee sau colegii de tradiție, profesori universitari reputați, proveniți din universități de stat și dispuși a-și face datoria cu strictețe și corectitudine maxime. Un președinte care nu asistă în nici un fel probele orale și care trece prin sălile de examen doar pentru a-și etala ținuta vestimentară, un președinte care nu cunoaște perfect regulamentul bacalaureatului, care părăsește – sub pretexte ridicole – centrul de examen și care nu așteaptă decât "atenții" și încasarea salariului de încadrare nu poate justifica înalta calitate cu care a fost investit. Mai sunt strict necesare impunerea unei asistențe riguroase a tuturor probelor scrise și orale și precizarea – fără echivoc – a rolului vicepreședinților. Apoi, "instructajele" făcute la Inspectoratele Școlare pentru a se sugera "clemență" și "atenție" în notare nu fac decât să bagatelizeze examenul, să inducă nepăsare și să conducă la promovarea lui cu note astronomice, invers proporționale cu nivelul real al candidaților! Cum este posibil ca elevi care nu au depășit în liceu nota 6 (șase) să treacă "bacul" cu o medie peste 9 (nouă)? Sintezele, culegerile de texte și compendiile preferate din comoditate de elevi în vederea "pregătirii" examenului ar trebui interzise cu desăvârșire, pentru că anulează legătura cu operele originale sau cu acele lucrări științifice autentice, de care cei ce pretind o diplomă au mare nevoie. Baremele de notare trebuie în așa fel concepute încât nota de promovare să fie obținută cu dificultate, iar nu nota maximă. Ceea ce contează este promovarea sau ratarea examenului. Nota de trecere a fiecărei discipline ar trebui să fie minimum 5 (cinci), fără rotunjire, notă acordată de ambii examinatori. Aceeași notă 5 (cinci) trebuie să asigure și promovarea generală, întrucât orice examen alcătuit din mai multe probe se ia cu nota de trecere a fiecăreia. Nota 6 (șase) – ca medie minimă de reușită – ar putea fi menținută numai dacă ea devine obligatorie pentru promovarea fiecărei discipline din bacalaureat. Este stupid să fii declarat ADMIS la toate probele și RESPINS în final! Aceste grave insuficiențe deja semnalate, alături de altele, nu fac decât să împiedice o corectă ierarhizare a candidaților, să promoveze impostura, să deprime elementele bine pregătite (notate, de multe ori, mult mai slab decât veleitarii) și să compromită instituția examenului, dar și Școala.

Observațiile de mai sus sugerează și alte intervenții care s-ar impune pentru înlăturarea unor atât de preocupante neajunsuri. În această ordine de idei, ne permitem a recomanda un bacalaureat axat pe ceea ce este tipic fiecărui profil – real sau umanist – din liceele și colegiile teoretice. Este vorba despre un examen serios care, dacă nu va fi compromis, va depăși sub orice raport examenele similare de aiurea și va scoate elevii din discoteci, baruri sau lupanare, readucându-i la masa de lucru și în școli. Mai trebuie spus că pentru celelalte tipuri de licee (industriale, agricole etc.) examenul de absolvire ar fi bine să nu se mai numească *bacalaureat* și să respecte specificul acelor școli. Revenind la liceele teoretice, pentru profilul UMANIST ne-am gândit la următoarele obiecte de examen: limba și literatura română, latină, prima limbă străină – scris și oral –, a doua limbă străină, istorie, filosofie, geografie, literatură universală sau psihologie (la alegere) – oral. La REAL: limba și literatura română, matematică, fizică – scris și oral –, prima limbă străină, chimie, biologie, economie, logică sau informatică (la alegere) – oral. Probele scrise, eliminatorii, trebuie să preceadă oralul. Tezele se pot susține în trei zile succesiv, iar examinarea orală se poate organiza în patru sau opt zile (una sau două probe pe zi). Sugerăm renunțarea totală la publicarea variantelor rezolvate și menținerea în programa de bac a ÎNTREGII materii studiate în liceu, la toate obiectele de examen. Candidații nu trebuie "să învețe subiecte", ci **să învețe** pur și simplu, iar dacă vor învăța, vor rezolva orice subiect, vor înțelege altfel lumea și se vor plasa altfel în ea. Comisiile, desemnate cu maximă responsabilitate, ar trebui să aibă acces și la derularea probelor scrise, să asiste la teze, cel puțin prin sondaj, alături de asistenții delegați, iar dacă – din motive pecuniare – componenții acestor comisii nu pot fi recrutați din liceele teoretice ale altor județe (deși așa ar fi normal), devine obligatorie corectarea lucrărilor scrise la nivelul unor centre de evaluare indicate de Ministerul de resort și aflate, evident, în județe diferite de cel/cele în care s-a derulat examenul.

Ceea ce am avansat aici nu trebuie să sperie pe nimeni. Cu o privire atentă și lipsită de prejudecăți, se va vedea că totul este perfect fezabil. Eventualele rețineri și amânări vin din ipocrizie, din uitarea învățării și din ignorarea adevăratului rost al Școlii. Elevii, părinții, profesorii ar fi bine să înțeleagă că școală nu se face printre altele și că învățătura este superbă, dar extrem de dificilă. Să lăsăm îngrijorările machiavellice legate de spraîncărcare, surmenaj etc. și să fim mai sobri. Revenirea în biblioteci și ieșirea de sub tirania drogului alienant numit Internet se impun mai mult ca oricând. Școala nu este alternativă la discotecă sau bulevard. Dacă răul care o domină nu va fi curmat cu maximă responsabilitate și promptitudine, ea își va trăda menirea și nu va reatinge în veci acele înalte cote valorice pentru care a fost reputată în Europa interbelică.

Și trebuie să mai reamintim că nici culpa celor care îi vor fi refuzat ajutorul de care are nevoie, în pofida cecității lumii de azi, nu se va prescrie niciodată.

Prof. Adrian POPESCU
Colegiul Național ANASTASESCU,
Roșiorii de Vede, Teleorman

P. S. Textul de mai sus a fost refuzat de revista *Tribuna învățământului*.

RELIGIA ÎN ȘCOLI: PATRIARHUL CĂTRE PREȘEDINTE

(urmare din pag. 11)

învățământului (după Suedia, Norvegia, Prusia și Italia, dar înaintea Marii Britanii, Elveției, Bulgariei, Serbiei, Franței), așeza religia la loc de cinste între obiectele de studiu, atât în cadrul învățământului primar unde se preda catehismul (art. 32), cât și în cadrul învățământului secundar, gimnazial și liceal, unde se preda „religiunea" (art. 116).

5. În majoritatea statelor Uniunii Europene, cu excepția Franței, religia este disciplină școlară, sub diferite denumiri: Educație religioasă (Austria, Danemarca, Germania, Grecia și Irlanda), Educație moral-religioasă (Anglia), Morală și educație religioasă (Portugalia), Educație religioasă și morală (Luxemburg), Creștinism, Religie și Etică (Norvegia), Religie sau etică (Belgia), Mișcări ideologice religioase (Olanda), Religie (Finlanda, Italia și Spania).

6. Pentru menținerea disciplinei religie în planurile-cadru ale învățământului liceal, ca parte a trunchiului comun, în cadrul campaniei Patriarhiei Române „Nu vrem liceu fără Dumnezeu!" s-au primit în anul 2008 peste 140.000 de mesaje de susținere.

7. În ziua de 29.02.2008, la Palatul Patriarhiei din București, conducătorii și reprezentanții cultelor religioase recunoscute în România și-au exprimat poziția comună cu privire la menținerea disciplinei religie în planurile-cadru ale învățământului liceal, ca parte a trunchiului comun.

8. Disciplina religie propune, nu impune, valori spirituale și morale ce stau la baza culturii europene și naționale, valori la care elevii trebuie să aibă acces în mod liber și care au un rol formativ deosebit, demonstrat și de studiile sociologice în domeniu.

Cu prețuire și binecuvântare,

† DANIEL,
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

FEȚELE ECUMENISMULUI

Comunicarea de mai jos, intitulată "Ecumenismul între sobornicitate confesională și lobotomie religioasă", axată pe cartea *Provocările ecumenismului* a teologului rus A. Kuraev, a fost susținută de d-na Elena Dulgheru la Simpozionul Național *"Ortodoxia românească și mișcarea ecumenică. 45 de ani de la intrarea B.O.R. în Conciliul Mondial al Bisericilor"* (Univ. "Ovidius", Constanța, iulie 2006) și publicată în revista clujeană *Tabor* (mai 2009) și în revista bucureșteană *Lumea credinței* (august 2009). Reproducem aici ample fragmente, cu îngăduința autoarei, ca provocare la o dezbatere pe care suntem gata să o găzduim în paginile *Punctelor cardinale*. (R. C.)

E foarte interesant de observat atitudinea emoțională diametral opusă cu care e întâmpinat același termen – ecumenism – de către medii culturale diferite. Pronunțat într-o societate laică de tip universitar, științific sau umanist, ori de tip jurnalistic, cuvântul e primit cu mai multă încredere decât cel de "religie" sau "creștinism" (care produc reticență, fiind adesea asociate cu "fundamentalismul"). Lucrurile se schimbă parțial în mediile catolice și protestante și radical în cele ortodoxe, atât academice, dar mai ales în cel monahal, unde termenul e identificat, fără drept de apel, cu "erezia cea mai rea a vremurilor din urmă".

Toată această polisemie, transformată în ambiguitate, e cât se poate de păguboasă, întrucât compromite orice șansă de real dialog. Ea naște confuzii, creează polemici și certuri acolo unde nu ar trebui să existe, doar pentru că tabere diferite subînțeleg lucruri diferite prin același concept. Așa că, de câte ori cineva pronunță cuvântul "ecumenism", ar trebui să îl întrebăm mai întâi ce anume subînțelege prin acesta.

Diac. Andrei Kuraev, în cartea sa ***Provocările ecumenismului*** (Moscova, 1998), tradusă la noi de Boris Buzilă (Ed. Sophia, București, 2006), își propune să facă lumină în hățișul de înțelesuri, subînțelesuri și interpretări ale termenului, atât din perspectiva zilei de azi, cât și din cea a istoriei. A. K. distinge o serie de direcții și tipuri de manifestare a relațiilor interconfesionale, pe care le analizează pornind de la cele benigne, până la cele periculoase pentru identitatea Bisericii Ortodoxe.

1) Primul sens al ecumenismului, sesizat de A. K., considerat dezirabil și pozitiv, pornește de la sensul etimologic originar al cuvântului (acela de "universalitate"), înțelegând prin aceasta **"cooperarea confesiunilor creștine în propovăduirea Evangheliei și în lupta cu păgânismul"**. Dar a existat oare în istorie – ne întrebăm noi – un astfel de ecumenism? Pornind de la Marea Schismă, relațiile dintre confesiuni, la nivel instituțional, au fost mai degrabă conflictuale, determinate de lupta pentru identitate și, eventual, pentru asimilarea celui mai slab. Sunt rare cazurile în istoria Evului Mediu când statele ortodoxe s-au aliat cu cele catolice pentru stăvilirea unui dușman comun; dimpotrivă, slăbiciunea militară a unui stat era speculată de cel mai puternic, politicul rămânând dominant. Și, totuși, rădăcina ideatică a ecumenismului rămâne aceasta. Astăzi, în epoca unor dialoguri interconfesionale lărgite, ea a reușit, grație unor intelectuali teologi vizionari de confesiuni diferite, să-și manifeste sensul originar și chiar să rodească. Totul depinde de intențiile celor angajați în proiecte. Cooperarea editorială, artistică și universitară dintre ortodocși, catolici și protestanți în publicarea unor lucrări de combatere a neopăgânismului și în realizarea unor proiecte cultural-artistice creștine (spectacole, festivaluri de film cu jurii specializate, expoziții, culegeri de texte) sunt întreprinderi concrete în care acest sens constructiv al ecumenismului și-a găsit aplicarea.

2) Un al doilea sens posibil al ecumenismului – după A. K. – are în vedere **mai buna cunoaștere reciprocă a creștinilor de diferite confesiuni, depășirea unor stereotipuri în reprezentarea imaginii celuilalt**. O consecință a întâlnirilor ecumenice e **deprinderea toleranței față de cel cu alte convingeri religioase**. Acesta e modul cel mai direct de asanare a surselor de conflict interconfesional, bazate pe necunoașterea celuilalt și speculate de diverse grupuri de interese. De-a lungul istoriei, sfatul Mântuitorului referitor la tratarea aproapelui, indiferent de credința acestuia (*"Cine este aproapele meu?"*), întărit de repetatele pilde Evanghelice ale vindecării păgânilor, a fost adesea uitat și înlocuit cu porniri belicoase, susținute de interese statale și/sau ale Bisericilor heterodoxe în ascensiune. Pentru a întreține premisele războaielor religioase, autoritățile bisericești aveau nevoie de crearea unei imagini defavorabile a "adversarului", imagine care dăinuie și astăzi, atât în unele manuale de catehism, cât și în conștiința publică. Întâlnirile interconfesionale directe sunt un prilej de manifestare a calităților reale ale Ortodoxiei, ale omului ortodox, putând oferi răspunsuri la multe aspecte ale crizei spirituale a Occidentului. Efectul lor secundar, o **îmbunătățire a imaginii Ortodoxiei în lume**, nu poate fi decât de dorit. Mai buna cunoaștere interconfesională în secolul 20 s-a dezvoltat pe două direcții simetrice:

2.1) **Cunoașterea Ortodoxiei de către Occident** (facilitată, în primul rând, de marele val al emigrației ruse de după Revoluția bolșevică). Apariția și înflorirea unor centre de cultură și viață liturgică ortodoxă (eparhii, mânăstiri, institute de studii, edituri, centre de presă) în Franța, Anglia, Germania, dar și pe continentul american (California, Alaska, Los Angeles), nu ar fi fost imaginabilă fără aportul acestor valuri de emigrație.

Interesul crescut al occidentalilor față de fenomenul creștin-răsăritean (arta icoanei, muzica psaltică, dar și spiritualitatea Sfinților Părinți) și faptul că însuși termenul Ortodoxie nu mai e scris de catolici cu ghilimele, ca acum un veac, sunt tributare acestei masive aculturații. Fără deschiderea interconfesională a unor teologi și filosofi religioși ca S. Bulgakov, G. Florovsky, Al. Schmemann sau J. Meyendorff acest fenomen nu ar fi avut loc. Toți aceștia erau convinși că doar Biserica Ortodoxă este păstrătoare a harului în toată plenitudinea lui și concepeau ecumenismul ca pe o mișcare universală de întoarcere la Ortodoxie, în sensul rugăciunilor liturgice (*"Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm"* și *"Unitatea credinței și împărtășirea Sfântului Duh cerând, pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm"*).

2.2.) **Preluarea de către ortodocși a experiențelor pozitive ale heterodocșilor** (din știință, tehnologie, organizare socio-economică, arte, dar și apologetică, experiență misionară etc.). Atâta vreme cât asemenea împrumuturi corespund scopurilor și duhului Ortodoxiei, iar nu alinierii acesteia la standarde heterodoxe, asemenea acțiuni – susține și A. K. – sunt salutare, ele corespunzând aceluiași îndemn paulin. Desigur, pentru astfel de împrumuturi este nevoie de *discernământ*. Există de veacuri tratate ascetice de mare circulație în Ortodoxie, preluate din lumea catolică, fără ca utilizarea lor să fi deturnat duhul Ortodoxiei: *Urmarea lui Hristos* după Thoma de Kempis (călugăr belgian din Ordinul Augustinilor, † 1472) sau *Războiul nevăzut* al Sf. Nicodim Aghioritul, transpunere a unui tratat catolic de ascetică. Având în vedere criza literaturii teologice din Rusia secolelor 17-18, importanți scriitori bisericești, precum Sf. Dimitrie al Rostovului († 1709) sau Sf. Tihon din Zadonsk († 1783), foloseau adesea în predicile lor materiale din surse catolice. De altfel, Sf. Teofan Zăvorâtul († 1894) recunoaște în scrisorile sale că *"se află mulți ostenitori smeriți într-ale scrisului nu numai printre catolici, ci și printre protestanți. Aceștia expun foarte bine adevărurile general-creștine. Ne putem folosi de ei, dar, totuși, nu cu ochii legați"*.

3) Un efect al dialogurilor ecumenice – observă A. K. – e **maturizarea gândirii teologice, deprinderea de a discerne dintre esențial și secundar, supraistoric și istoric, pentru construirea unei identități confesionale bine definite și ancorate dogmatic**. Cu cât un grup social trăiește mai izolat, cu atât crește tendința de a vedea în manifestările alogene o amenințare la propria identitate. *"Viața parohială este percepută, în toate amănuntele ei, ca unică modalitate de expresie a credinței și experienței duhovnicești. Până și un alt mod de intonare a aceleiași rugăciuni este suspectat uneori de erezie"*. Un secol de dialoguri ecumenice a dus la educarea gândirii și psihologiei bisericești, la creșterea capacității de a discerne esențialul din propria credință și din aceea a altora. *"Astăzi, dialogurile teologice sunt centrate pe chestiuni cu adevărat esențiale" și actanții lor au conștientizat „necesitatea unității dogmatic-catehetice, modurile locale de manifestare a evlaviei putând diferi"*.

4) Al patrulea scop al mișcărilor ecumenice este cooperarea interconfesională pentru rezolvarea unor probleme general-umane (sărăcia, subdezvoltarea, analfabetismul, bolile, inegalitatea socială, exploatarea minorilor, imoralitatea etc.). Activitatea socială a Bisericii reclamă cooperare și profesionalism, care, în genere, nu sunt influențate de apartenența confesională. Autorul citează inspiratele cuvinte ale Sf. Ioan Gură de Aur: *"Noi numai cu diavolul nu avem nimic în comun; cu toți oamenii, în schimb, avem foarte multe în comun"*.

Toate sensurile, modurile și conotațiile manifestărilor ecumenice menționate până aici sunt utile, benigne și constructive. Cele de mai jos prezintă fața mai tulbure, întunecată a fenomenului.

5) În primul rând, **prozelitismul catolic (și neoprotestant)** e adesea un scop nedeclarat, mai bine sau mai prost disimulat, al mișcărilor ecumenice. El a fost demascat de mulți sfinți și scriitori bisericești, între care și Sf. Ioan de Kronstadt (sec. 19), apărător înflăcărat al Ortodoxiei: *"Ura împotriva Ortodoxiei, fanatismul și prigonirea ortodocșilor sunt crime ce răzbat ca un fir roșu toate secolele de existență ale catolicismului"*. Pe de altă parte, după buna tradiție a dragostei evanghelice, tot Sf. Ioan de Kronstadt se ruga în fața altarului pentru *"marile comunități care se numesc creștine, care s-au rătăcit în credință: catolicii, luteranii, anglicanii etc. Mă rog și pentru venirea la credința adevărată a tuturor popoarelor, precum și a raskolnicilor noștri"*. Dar iată că, după secole de războaie deschise, tendința de asimilare a Ortodoxiei de către Catolicism a îmbrăcat și hainele "pașnice" ale dialogului. Ce credit pot avea aceste demersuri? În ce măsură asimilarea propusă a fost atinsă prin noile mijloace? Într-una nesemnificativă, cât timp s-a făcut uz *numai* de dialog. Deosebirile nete dintre Ortodoxie și Catolicism, nu doar sub aspectul dogmatic, ci mai ales sub cel al trăirii religioase (sezisabile atât în atmosfera liturgică, dar mai ales în practica rugăciunii), au dus la rejectarea organică a credinței Apusului de către pravoslavnici, la toate nivelurile. Singura infiltrație reușită a prozelitismului catolic a fost încurcătura dogmatico-jurisdicțională creată de Uniatism.

6) O direcție doctrinară a ecumenismului, discutabilă pentru ortodocși (dar sensibilă, în mod oarecum simetric, și pentru catolici), **susține că universul Creștinismului nu s-ar limita la propria confesiune și că harul este accesibil într-o anumită măsură și heterodocșilor**. Dacă noi vedem Biserica Ortodoxă ca receptacol al plenitudinii harului, putem să negăm prezența acestuia la alte Biserici creștine? Cu alte cuvinte: "Primește Hristos o adorație strâmbă?". *"Dacă plenitudinea experienței duhovnicești o dobândim în Ortodoxie, înseamnă aceasta că*

(continuare în pag. 14)

FEȚELE ECUMENISMULUI

(urmare din pag. 13)

ceilalți sunt în afara lui Hristos?" – se întreabă A. K., răspunzând: *"Realitatea mistică nu este realitatea noastră. Nu noi suntem stăpânii ei. Noi suntem doar cei chemați, invitații... Poate să-i spună oaspetele gazdei cum să servească masa?". "Nu ne asemănăm noi cu lucrătorii din ceasul întâi"*, mânioși că Tatăl îi primește și pe cei din ceasul al doisprezecelea, *"ori cu fratele mai mare al fiului risipitor?"*. E adevărat că "în afara Bisericii nu există mântuire", dar până unde se întind hotarele Bisericii? Putem să le stabilim cu exactitate, pe baza argumentelor dogmatice sau canonice? Până unde se întind limitele harului, a cărui plenitudine se află în Biserica Ortodoxă? Există ramificații ale lui, ce hrănesc și celelalte Biserici? Sf. Teofan Zăvorâtul vorbea în *Scrisorile* sale despre "harul chemător", lucrare dumnezeiască de întoarcere la Dumnezeu, adresată oricărui suflet, inclusiv din afara Bisericii. **Întrebarea se concretizează și cu privire la mântuirea catolicilor**. Răspunsul lui A. K. urmează înțelepciunea Sfinților Părinți: *"În calitate de romano-catolici, puțin probabil; în calitate de simpli creștini, este posibil"*. Îi poate mântui nu ceea ce e specific Catolicismului, ci ceea ce acesta a păstrat din moștenirea Bisericii Unice. Cu alte cuvinte, se pot mântui *"nu datorită, ci în pofida faptului că sunt romano-catolici"*.

7) Speculând, însă, îngăduința ortodocșilor față de heterodocși și faptul că Biserica Răsăritului nu respinge ideea prezenței harului, într-o oarecare măsură, la Catolici, iar într-o și mai mică măsură și la Protestanți, apare următoarea direcție, mai radicală, a mișcării ecumenice. Ea susține **teza șanselor de mântuire egale ale diverselor confesiuni creștine, oricare ar fi acestea, adică egalitatea în har a diferitelor Biserici**. Cu alte cuvinte, mântuirea este la fel de posibilă în oricare dintre Biserici, iar diferențele dogmatice și rituale nu influențează calitatea vieții duhovnicești! Desigur că această poziție este întru totul nefondată și atacabilă, chiar și din punct de vedere istoric și cultural, cu atât mai mult din perspectivă teologică, sub toate aspectele ei (dogmatic, mistic etc.). Argumentele împotriva acestui ecumenism radical sunt multe și ușor de găsit în textele scriitorilor bisericești. Pe scurt, toleranța din partea Ortodoxă nu înseamnă acceptarea ereziei, ci doar abținerea de la acuze.

8) Ultima și cea mai radicală formă de ecumenism, care depășește abuziv granițele termenului, **este "ecumenismul" interreligios sau sincretismul total al religiilor**. De neconceput cu secole în urmă (decât în fanteziile utopiștilor), apărut pe fondul ateismului generalizat, acesta se instaurează o dată cu mișcarea *New Age*, care speculează ignoranța de masă și necesitatea omului de a crede "în ceva". "Multiculturalism", "pluralism (sau liberalism) religios", "era post-creștină", "religiozitate cosmică", "sincretism", "relativism absolut" – iată o serie de termeni în spatele cărora se ascunde un vid ontologic. Fiind cel mai îngrijorător fenomen religios contemporan, A. K. îi dedică un capitol întreg. Dacă mișcarea ecumenică s-a născut din necesitatea creștinilor de diferite confesiuni de a înfrunta păgânismul, acest "ecumenism" înseamnă pierderea noțiunii înseși de Dumnezeu (nu se mai vorbește de "Cineva", ci de "ceva"). Dacă mișcarea ecumenică însemna dialog și confruntare de idei, sincretismul religios se bazează pe pasivitatea spirituală a omului contemporan, ascunsă sub lozinca "liberei cugetări". Încercând să niveleze deosebirile dintre religii, sincretismul contemporan atentează la însăși ființa religiei și tinde să desființeze dimensiunea spirituală a omului. Kuraev îl numește tranșant: "lobotomie ecumenică". Refuzând, ca pretins periculoasă, orice confruntare dogmatică, acesta interzice dreptul de a gândi în sfera religiei. Teologia devine o disciplină interzisă! Dar interdicția de a discuta probleme religioase nu este nouă – observă autorul. A existat încă din vremea lui Constantin cel Mare, care, pentru a păstra pacea în Imperiu, a interzis disputele teologice dintre Arie și Sf. Atanasie cel Mare privind natura dumnezeiască a lui Hristos. Și în al doilea mileniu creștin au existat împărați ce au condamnat dialogul dintre catolici și ortodocși. Însă toți aceștia erau, într-un fel, de înțeles: pe atunci religia era centrul vieții spirituale a omului, iar tulburările doctrinare le aduceau după sine pe cele sociale, degenerând în războii religios. Se murea pentru o literă sau un verset, ceea ce nu se mai întâmplă azi, când societatea a devenit complet areligioasă. Așadar, dacă interdicțiile teologale ale Bizanțului aveau justificări pacifiste, cele de astăzi sunt greu de explicat, întrucât nu au nici o motivație "umanitară", scopul lor real fiind acela de nivelare a conștiințelor.

"*De ce nu suntem ecumeniști?*" – se întreabă A. K. și conchide: *"Noi simțim că Ortodoxia nu este făcută de mână omenească. Cât timp acest sentiment este viu, oamenii nu se simt stăpâni în Casa lui Dumnezeu și nu pot reconstrui Biserica după voința ziarelor sau a modelor zilei. Din momentul când omul se va simți stăpân absolut în Casa credinței, acea Casă va înceta să mai fie Casa lui Dumnezeu și va deveni o simplă instituție socială. Care va pieri, așa cum piere tot ce e omenesc, ori excesiv omenesc"*.

Victoria ecumenismului – susține A. K. – echivalează cu reformarea Casei lui Dumnezeu după nevoile pământești și transformarea ei într-o cooperativă omenească. Ceea ce înseamnă pierderea bucuriei pascale, adică a prezenței lui Dumnezeu pe pământ și a învierii omului întru cele cerești.

Elena DULGHERU

Ierom. Savatie Baștovoi

CEKIȘTII LUI VORONIN CONTINUĂ VÎNĂTOAREA DE „DUȘMANI AI POPORULUI"

În ziua de vineri 21 august a. c. am fost căutat de doi ofițeri de Securitate la sediul Episcopiei de Edineț. Aceștia s-au legitimat ca atare, cerînd secretarului eparhial informații despre umila mea persoană. Fără îndoială, colaboratorii Securității moldovenești știau că eu nu sînt acolo, de aceea fapta lor rămîne învăluită de mister, de altfel ca orice acțiune a Securității. Ce ar fi fost mai simplu pentru securiști decît să ceară o informație serviciilor vamale și să afle că eu ieșisem cu o zi mai devreme din Republică, plecînd de la Noul Neamț, prin Chișinău, în România? Totuși Securitatea a considerat necesar să mă caute într-un loc unde eu nu am mai fost de trei ani, din ziua înmormîntării episcopului de Edineț și Briceni, Dorimedont.

Nu pot admite că Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova este atît de slab (dincolo de marile defecte ale actualei guvernări ce stă să se dărîme) încît să nu mă poată găsi, atunci cînd și-o dorește cu tot dinadinsul. De aceea aș putea considera gestul celor de la SIS drept o tentativă de intimidare. Nu sînt nici James Bond, nici Fantomas, nici Zorro, și pot fi somat printr-o citație de la Procuratură, dacă am făcut ceva contrar legii. Sau trebuie să ne jucăm de-a cekiștii și „dușmanii poporului"?

Faptul că Procuratura nu mi-a găsit nici o vină, și nici vreo bănuială, mă poate face să cred că motivul pentru care SIS-ul a demarat această căutare a mea e legat de opiniile pe care le-am exprimat în articolele și cărțile pe care le semnez. Pentru a nu-i supune la cheltuieli nejustificate, sustrase din bugetul Republicii în această vreme de criză, îi rog pe domnii ofițeri să-mi comunice (poate chiar pe blogul personal – garantez confidențialitatea) unde și cînd doresc să ne vedem, după ce mă întorc. Ne-am putea întîlni, de pildă, la terasa „O viață are omul" din centrul Edinețului.



DIVINA COMEDIE A LUI DANTE

ÎN NOUA VERSIUNE ROMÂNEASCĂ A LUI RĂZVAN CODRESCU

PURGATORIUL CÎNTUL XIX



În zori de zi, după ce Dante se confruntă în vis cu năluca sirenei care-i vrăjeşte pe matrozi (în context, simbol al avariţiei şi necumpătării), cei doi poeţi, nu fără ajutor de sus (doamna sfîntă, îngerul), acced în cercul al cincilea, unde sufletele, imobilizate cu faţa la pămînt, ispăşesc *păcatul zgîrceniei*. Aici Dante stă de vorbă cu papa Adrian V (Ottobuono dei Fieschi, din familia genoveză a conţilor di Lavagna, care a stat în scaunul pontifical doar *un mese e poco più*, „o lună şi ceva", murind la 18 august 1276). Cîntul e împănat, mai mult decît altele, cu citate în latină: *Fortuna Maior* („Norocul cel Mare") e o figură zodiacală; *Qui lugent* („cei ce plîng") trimite la a doua fericire evanghelică (*Matei* 5, 4); *Adhaesit pavimento anima mea* („Sufletul meu a rămas lipit de pămînt") e versetul 25 din *Psalmul 118*; *ego fui succesor Petri* (în original: *scias quod ego fui succesor Petri*) înseamnă: „să ştii că eu am fost urmaş al lui Petru" (adică papă); *Neque nubent* („Nu se vor însura") trimite la *Matei* 22, 30 (*neque nubent neque nubentur*).

La ceasul cînd căldura zilei n-are
putere-al lunii frig să-l mai aline,
fiind Pămîntu-ori chiar Saturn mai tare;

şi cînd Fortuna Maior *şi-o văd bine*
geomanţii-n răsărit, spre zori ivită,
pe calea-n care umbra mult nu ţine,

în vis mi se-arătă o bîlbîită
cu cracii strîmbi şi brîncile ciuntite,
şaşie şi la faţă gălbejită.

Spre ea cătam; şi-aşa cum dezmorţite
din frigul nopţii-s oasele la soare,
la fel privirea-mi limbii ei sucite

da leac şi de la creştet la picioare
se îndreptă, iar în obraji îi puse,
cum vrea iubirea, rumenă culoare.

Şi de cum limba dezlegată-i fuse,
aşa-ncepu să cînte-ncît cu greu
să pot scăpa din mreaja ei m-aduse.

„Sînt", cînta ea, „sirena dulce eu,
ce scot din minţi năierii-n larg de mare,
aşa-i de plin de farmec glasul meu!

Eu pe Ulise, cu a mea cîntare,
din calea-i dragă l-am întors; şi nu-i,
de-l prind, vreun om să îmi reziste-n stare!".

Nici nu sfîrşise bine cînd văzui
o doamnă sfîntă-n preajma mea, grăbită
s-o ţină-n frîu pe cea de care spui.

„Virgile, o, Virgile",-a zis răstită,
„aceasta cine-i?"; iară el venea
cu ochii ţintă către cea cinstită.

De poale pe cealaltă-o prinse ea
şi pîntecu-i sub ochi mi-l dezgoli,
trezindu-mă din vis de cît duhnea.

Privii în jur, iar domnul bun grăi:
„Trei dăţi te-am fost strigat! Zoreşte dară,
s-aflăm pe unde-i vad de noi pe-aci!".

Urnitu-m-am. Lumina zilei clară
scălda de-acum întregul munte sfînt
şi raze noi din spate ne mînară.

Pe urma lui, cu fruntea în pămînt,
păream un arc de pod pe jumătate,
cum umblă cei ce plini de gînduri sînt,

cînd auzii: „Veniţi, pe-aici se poate
să treceţi" spus pe-un ton aşa blajin
cum nu-i pe lume muritor a scoate.

Ca lebăda ce-ntinde áripi lin
ne duse-n sus cel ce ne da-ndrumare,
pe unde stînca se căsca puţin.

Şi adiind cu-a aripii mişcare,
Qui lugent *zise fericiţi c-or fi,*
căci au în ceruri mîngîiere mare.

„Ce ai de ochii în pămînt ţi-i ţii?",
prinse a-mi zice domnul meu îndată
ce am trecut de cel ce ne-nsoţi.

Iar eu: „Codeala-n mers e datorată
unei vedenii noi ce mă intrigă
şi nu se dă din minte-ndepărtată".

„Văzut-ai", zise, „acea veche strigă
ce singură acum mai sus boceşte,
dar şi cum poţi să scapi cînd se-mbîrligă.

Ajungă-ţi dar şi mai cu spor păşeşte,
şi cată-n sus, pe unde, ca pe-o nadă,
eternul rege cruguri mari roteşte!".

Cum şoimu-ntîi stă ghearele să-şi vadă,
apoi, strigat, se-ntoarce şi în sus
se-avîntă, plin de pofta după pradă,

la fel făcui; şi pe urcat m-am pus
prin scocul strîmt al stîncii, pînă unde
poţi da ocol, spre-a cincea brînă dus.

Într-însa, dinainte de-a pătrunde,
văzui mulţime, şi jelea aceea,
şi da-n ţărînă frunţile-a-şi ascunde.

Adhaesit pavimento anima mea,
îi auzeam cum se căinau din greu,
de-abia puteai să prinzi din grai ideea.

„O, voi ce-aici, aleşi de Dumnezeu,
în chin dreptate şi nădejdi v-alină,
pe unde-s scări, să trecem el şi eu?".

„De voi veniţi cruţaţi de-a zace-n tină
şi căutaţi mai lesnea-n sus cărare,
spre-afară dreapta voastră să se ţină".

Aşa rugă Poetul şi atare
ni s-a răspuns, iar după vorbă eu
zării şi ce nu sta la arătare;

şi ochi în ochi privind pe domnul meu,
el mă-nvoi, cu-n semn de bucurie,
la ce privirea îmi tînjea din greu.

Deci slobozit să-mi fac pe voie mie,
spre cel care-şi vădise prin cuvinte
făptura m-aplecai cu rîvnă vie,

zicînd: „O, duh al cărui plîns fierbinte
spre Dumnezeu e cuvenită cale,
ia şi la mine, peste griji, aminte.

Zi-mi cine-ai fost şi de ce cetei tale
i-e dat să stea cu dosu-n sus, de ţii,
de unde vin, să cînt de-a voastră jale.

Şi-acela: „De ce stăm aşa aci
afla-vei, însă mai întîi e bine
că ego fui succesor Petri*-a şti.*

Devale-ntre Siestri se aţine
şi Chiaveri un rîu frumos, pe care
blazon şi-l luară cei de-un neam cu mine.

Mai mult de-o lună mántia cea mare
văzui ce grea e cui n-o lasă-n tină,
de pare fulg orice-altă-nsărcinare.

Tîrziu venii, vai mie, la lumină!
Şi cum fusei păstor la Roma pus,
aflai că viaţa-i de minciună plină.

Văzui că-n pace nici acolo nu-s,
şi-n viaţa-aceea loc mai nalt cum nu-i,
de cea de-aici mă prinse-un dor nespus.

Cum pînă-atunci mişelnic duh avui
şi rupt de Domnul, şi de tot zgîrcit,
aicea, iată, dat pedepsei fui.

Zgîrcenia-aici se vede ce-a rodit
din cum căitul duh se curăţeşte,
şi chin în munte nu e mai cumplit.

Iar ochii noştri, nărăviţi lumeşte,
cum nu cătară-n sus, dreptatea-aci
cu faţa la pămînt ne pironeşte.

Şi cum zgîrcenia-n lume ne lipsi
de marea rîvnă-a facerii de bine,
dreptatea-aici de mîini ne ţintui

şi de picioare, şi ca-n chingi ne ţine;
cît dreptului stăpîn i-o fi socoata,
atît zăcea-vom răstigniţi pe cline".

Stam în genunchi, de alte vorbe gata;
ci el, ghicind doar din auz că eu
îmi aplecasum în vorbire spata,

„De ce", grăi, „te pleci aşa din greu?".
Răspuns-am: „Nalta voastră demnitate
s-arăt mă face tot respectul meu".

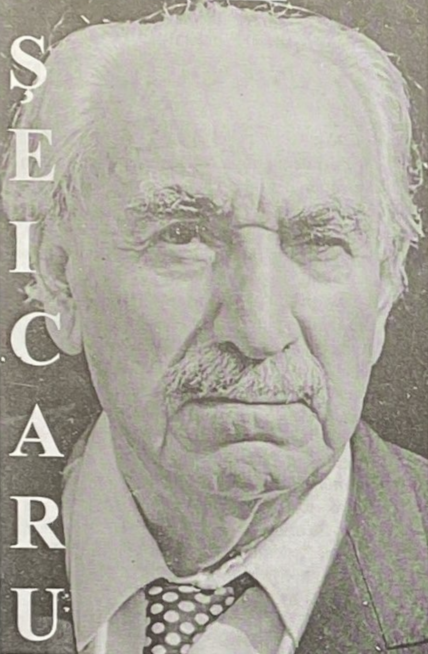
„Genunchii-ndreaptă-ţi şi te scoală, frate!",
îmi zise. „Nu greşi: noi împreună
slujim puterii mai presus de toate.

De-ai priceput cîndva ce vrea să spună
prin Neque nubent *sfîntul cărţii grai,*
tu bine ştii că vorba mea e bună.

Ci-acum te du: mai mult nu vreau să stai,
că-mi tulburi plînsul ce ziseşi anume
că-i calea cuvenită către rai.

Am o nepoată, Alagia pe nume,
din fire bună, dacă neamul meu
prin pilda lui, n-o va smînti; pe lume

pe-aceasta numai o mai am şi eu.



ÎN SFÂRŞIT, UN LOC DE ODIHNĂ: PALMA DE MALLORCA

(urmare din numărul trecut)

AŞA CUM A FOST

Un erou al întregirii naţionale şi cel mai mare jurnalist român al secolului XX (19)

Aflându-se pentru carte la Paris, Şeicaru îi întâlnise pe Alexandru Cristescu şi Nicolae Ştefănescu-Govora, doi foşti ofiţeri români. Cristescu era mare mutilat de război. Luase parte la campania din Răsărit şi pe câmpiile imense ale Nogailor îşi pierduse braţul drept. Când i-a întâlnit, Pamfil Şeicaru i-a prelucrat în aşa fel ca ei să fie atraşi de partea lui. Cei doi fuseseră de acord şi scoseseră în septembrie 1949 revista *Chemarea*, la care, mai târziu, va colabora şi Şeicaru. Îşi semna un singur articolul, iar celelalte, scrise tot de el, le semnau Cristescu şi Ştefănescu-Govora. *Chemarea* devenise pentru exilul român o gazetă foarte căutată, ba ajungea chiar şi în ţară, unde era multiplicată şi împărţită clandestin. Într-o oarecare măsură, Cristescu şi Ştefănescu-Govora îndepliniseră marele lui vis: *Curentul* în exil. Dar până când? Pentru *marii rezistenţialişti* din Occident era o lovitură dureroasă şi nu ştiau cum s-o combată. Aşa-zişii lui *prieteni* căutau motive cu lumânarea şi nu-i interesa că Şeicaru locuia la Palma de Mallorca, la distanţă destul de mare de Paris. Ei îl acuzau că "fiţuica" era inspiraţia lui, cu alte cuvinte un fel de copie a *Curentului*. Totul se întâmpla prin 1949 şi trecuseră abia 5 ani de când armata roşie ocupase România.

E adevărat că în *Chemarea* apăreau articole incitante şi semnate de cei doi. Dar în momentul când se citea că *poporul român a fost trădat, iar capitularea a fost o crimă*, se ştia numaidecât cine era autorul, ca şi fraza următoare, care nu lăsa nici un fel de dubiu: *Poporul român a fost mistificat că există un acord de armistiţiu, atunci când se opera o capitulare fără condiţii*... Erau adevăruri pe care personalităţile politice din exil nu voiau să le ştie, aşa cum nu voiau să ştie nici de nenorocirea ţării. Ei nu erau interesaţi, dar adevărul publicat în *Chemarea* nu putea fi negat. Revista a durat până în vara anului 1952 şi, la dorinţa mai multor foşti politicieni români, a fost interzisă. Suprimarea revistei a fost cerută în numele fostului rege, dar cel care se afla în fruntea lor şi cerea înlăturarea gazetei se numea Vişoianu. Ministerul de Interne francez a acceptat plângerea.

Românii din exil, aflând de suprimarea revistei, se arătaseră consternaţi, aşa că nu-mi rămâne decât să pun pe hârtie ce se gândea pe atunci de către românul din străinătate. Reproduc acum ce spunea Seceleanu (alt ziarist român aflat în Apus) despre interzicerea revistei: *Gazeta servea de tribună unuia dintre gazetarii cei mai extraordinari pe care i-a cunoscut presa noastră. Pasionat, fanatic, uneori nedrept, alteori cenzurabil, care a fost şi este cu temperamentul lui vijelios, cu memoria lui monstruoasă, cu cultura lui istorică şi politică fără pereche, o voce a cărei înăbuşire o deplângem profund.* În locul *Chemării*, la Madrid apăruse revista *Analele politice*, scrisă complet de Şeicaru. În discuţiile noastre obişnuite de seara, *Bădia* îmi spunea că încerca să-i protejeze de întrebări neplăcute pe cei doi de la Paris.

Tot la Palma de Mallorca, la 9 martie 1950, Şeicaru luase legătură cu principele român Nicolae de Hohenzollern-Sigmaringen. Era sigur că cineva din familia regală putea salva monarhia. Mărturisise principelui că refugiul român avea nevoie de un reprezentant, dar nu fostul rege Mihai I. Iată ce îi scria Şeicaru la timpul acela: *Nu este un semn, Alteţă Regală, că există încă, în rândurile acestei emigraţii necăjite, dezorientate, învrăjbite, trivializate, încă mulţi care păstrează chemarea Patriei? Toţi repetă aceeaşi întrebare: în jurul cărui om să ne grupăm? Fără ezitare am numit numele Alteţei Voastre.* Încerca să-l convingă că era nevoie de un birou de propagandă, care n-ar fi costat atât de mult, dacă cheltuielile se reduceau numai la tipărirea cărţilor şi broşurilor de propagandă, plus costul expedierii. Mulţi refugiaţi ar fi lucrat gratis la biroul de propagandă abia înfiinţat, iar el însuşi se oferea să lucreze fără salariu. *Este necesară o voinţă normativă de ideal, este necesar să se înlocuiască farsa rezistenţialistă printr-o acţiune efectivă, capabilă să determine pe plan naţional procesul de formaţie al unui principiu spiritual creator. România a fost în război cu Rusia Sovietică; nu guvernul mareşalului Antonescu, sau o minoritate fascisto-nazistă, ci naţiunea întreagă a tresărit sub impulsul reflexelor ei vitale, naţiunea întreagă a executat reacţiunea instinctului ei istoric, apărându-se împotriva acelei permanente ameninţări ce stă proiectată asupra existenţii ei ca naţiune... Cu ce e vinovat poporul român? Care e marea lui crimă pe care trebuie s-o ispăşească?... Alteţa Voastră Regală e chemată să apere patrimoniul spiritual al Regelui Ferdinand...*

O încercare disperată, fără să gândească prea mult la apucăturile fostului principe Nicolae. Lupta dusă de el pentru influenţarea principelui Nicolae a rămas, de altfel, fără urmări. Uitase de apartenenţa principelui Nicolae de Hohenzollern-Sigmaringen la loja francmasonică *La Grande République*, care nu accepta entuziasmul... patriotic. Mă nedumerea numai faptul că apelase tocmai la prinţul Nicolae, care, între 1931-1944, locuise în Veneţia, într-un imens palat propriu, vis-ŕ-vis Palatul Dogilor, pe cealaltă parte a canalului. Pe atunci, tot în Veneţia, se găseau mai mulţi tineri studenţi români şi prinţul Nicolae ar fi putut să facă un gest generos faţă de ei, dar nu l-a făcut.

Şeicaru nu voia să admită că lupta cu morile de vânt. Căuta mereu să trezească în inima refugiatului român o dragoste pentru ţara de unde fugise. Ataşamentul lui faţă de poporul român nu-l lăsa să înţeleagă duşmăniile mârşave sau indiferenţa şi spera că *marile personalităţi* româneşti aflate în străinătate erau în stare să înţeleagă poporul lăsat în urmă, care nu trebuia uitat. Îşi imagina că momentul sosise ca ei să judece clar situaţia poporului român, căzut în mâna armatei sovietice. Apela la patriotismul lor, la dragostea pentru naţiunea din care se trăgeau, dar ducea din nou o luptă o luptă zadarnică. Îngrijorările lui pentru poporul lăsat în urmă nu erau acceptate, cu toate că el nu gândea la satisfacţii morale, sau ca persoana lui să ajungă "sus". Românul refugiat nu voia să înţeleagă realitatea şi nici să-şi pună la dispoziţie posibilităţile materiale. Anul 1848 aparţinea istoriei; pe atunci se luptase pentru recunoaşterea naţiunii, dar istoria nu cunoaşte întoarceri. Patriotismul nu mai avea valoarea din 1848. În jurul lui se făcuse *conspiraţia tăcerii*, pe care el însă nu o înţelegea, iar acţiunea celor care voiau să-l treacă în uitare îl durea foarte mult.

Cu mult înainte, la 14 octombrie 1948, trimisese un *memoriu* generalului Nicolae Rădescu, care se afla în America, la New York, în care îi arăta îngrijorările sale. După intrarea trupelor sovietice în România, generalul Rădescu fusese ultimul preşedinte democrat al Consiliului de Miniştri. Însă Şeicaru, n-avea idee de condiţiile de la New York şi în ce situaţie se afla generalul. Era convins că acesta se găsea într-o situaţie înfloritoare, că avea bani şi că putea să-l ajute. Prezenţa generalului în ţara tuturor posibilităţilor îl făcea să creadă că şi el, era unul din şleahta *rezistenţialiştilor* Cu asta, Şeicaru dovedise că nu ştia nimic despre existenţa generalului la New York. La memoriul lui, Şeicaru primise răspuns, dar nu înţelesese cele scrise. Începuse să-l critice şi să creadă bazaconiile care i se şopteau la urechi de către "binevoitori".

Din nefericire, generalul era, pe terenul politic, novice şi naiv. Nu ştia cum să înfrunte jocurile camarilei. Dacă Malaxa nu l-ar fi susţinut, ar fi avut aceeaşi situaţie ca şi Şeicaru. Apoi, Şeicaru mai era convins că guvernul de la Washington îşi dăduse seama de adevăratul caracter al conducerii sovietice, dar ca întotdeauna, pornise la o luptă fără răsunet. Nu era în stare să înţeleagă că America nu voia război. Cu articolele lui scrise fără întrerupere, încerca să avertizeze omenirea de pericolul sovietic, dar totul cădea pe un teren neroditor. Nimeni nu lua în serios realitatea scrisă de el pe hârtie.

A mai încercat şi în alte părţi, cum ar fi cazul lui Ion Raţiu, nepotul lui V.V. Tilea, fost diplomat român la Londra. Făcea apel la trecut, menţionându-l pe unul dintre înaintaşii lui, Ioan Raţiu, cel care înainte de Războiul Întregirii naţionale elaborase *Memorandumul* adresat curţii imperiale din Viena. Ştiindu-l orgolios, îl tămâia în toată regula şi căuta să-l câştige pentru ideile sale. Legătura cu Ion Raţiu fusese făcută prin epigramistul Ion Murgu de la Londra, care în 1963 discutase cu Raţiu editarea romanului *Vulpea roşcată*, opera lui Şeicaru. Raţiu avea bani, Şeicaru nu. Spera veşnic într-un miracol, se atârna de un fir de pai ca să nu se înece. În scrisoare îi zugrăvise situaţia financiară în care se afla şi în caz că era de acord, Şeicaru îl lăsa să semneze toate articolele puse de el pe hârtie, sperând că în felul acesta Raţiu îşi va face reclamă de mare om politic. Printre altele, îi propunea: *Să căutăm împreună mijloacele proprii pentru înfiinţarea unui centru de propagandă, începând cu realizarea unei baze: tipografia.* Era exact ziua de 1 ianuarie 1964 când pusese pe hârtie cele adresate lui Raţiu. Căutând să se facă cât mai bine înţeles, specifica: *În caz că am avea o tipografie, am putea publica fără nici o sforţare materială un ziar săptămânal şi ar servi de raliere a tuturor forţelor valabile din exil, ca să putem opune regimului de la Bucureşti superioritatea unei gândiri politice naţionale*...

Pentru Ion Raţiu ar fi fost uşor să se încarce cu propunerea lui Şeicaru, dar n-a făcut-o. Nu era interesat într-o afacere idealistă. Se afla în Anglia şi, sub aspect politic, propunerea lui Şeicaru nu-i aducea profitul pe care îl visa. Şeicaru nu mai era directorul cotidianului *Curentul* din Bucureşti, unde toţi îi ştiau de frică, ci se afla în exil, singur şi scăpătat. Îl cunoşteam personal destul de bine şi n-am uitat încercările lui de a mă ademeni să fac parte din mişcarea organizată de el. Aici la München, ne-am văzut destul de des. Scrisoarea pe care mi-a scris-o din Londra o posed încă.

(Va urma)

René Al. DE FLERS
(München)

La închiderea numărului ne-a parvenit trista veste că dr. Şerban Milcoveanu s-a stins, în vârstă de 98 de ani. Necrologul va apărea în numărul viitor. Dumnezeu să-l odihnească! *(P. C.)*

www.punctecardinale.ro
e-mail: ligia.banea@yahoo.com
PUNCTE CARDINALE S. R. L.
cont: B. R. D. Sibiu RO48BRDE330SV02146903300
ISSN: 1223-3145

Gabriel CONSTANTINESCU (director), Răzvan CODRESCU (redactor şef), Demostene ANDRONESCU (redactor şef-adjunct), Ligia BANEA (secretar de redacţie), Marcel PETRIŞOR (redactor)
Adresa Redacţiei: 550399 SIBIU – Calea Dumbrăvii 109, tel./fax 0269/422536

Tehnoredactare computerizată PUNCTE CARDINALE
Tipar: NOBLESSE S.R.L